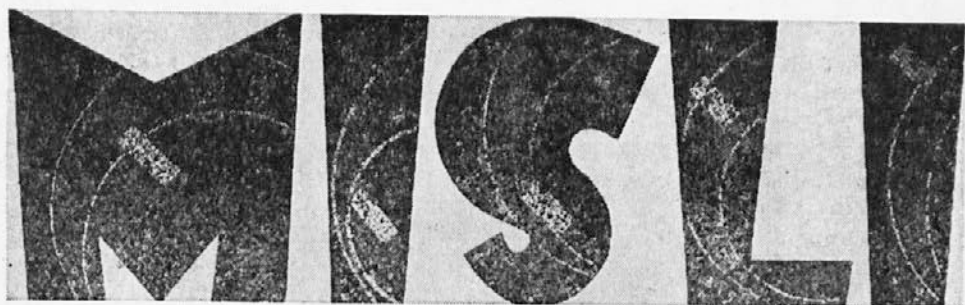

Tudi vzhodna Cerkev časti Mater božjo.

1960

IX.
LETO

Avgust
Štev. 8.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FA 7044

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
66 Gordon St.,
Paddington, N.S.W.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
Fredbert St., Leichhardt,
Sydney. Tel. WB 1758

KOLEDAR

Avgust — Veliki srpan

- 1 P Vezi sv. Petra
2 T Porciunkula
3 S Alfonz, Lidiya
4 Č Dominik
5 P Marija Snežna
6 S Spremenjenje G.
- ★ 7 N 9. pobinkoštna
8 P Roman
9 T Janez Vianej
10 S Lovrence, mučen.
11 Č Suzana, Tiburcij
12 P Klara, devica
13 S Lilijana, Hipolit
- ★ 14 N 10. pobinkoštna
★ 15 P Vnebovzetje Mar.
16 T Joahim
17 S Rok, Hijacint
18 Č Helena
19 P Ludvik
20 S Bernard, opat
- ★ 21 N 11. pobinkoštna
22 P Sree Marijino
23 T Filip Benicij
24 S Jernej, apostol
25 Č Ludvik, kralj
26 P Cefirin
27 S Jožef Kalasankcij
- ★ 28 N 12. pobinkoštna,
29 P Obglavljenje sv.
Janeza
30 T Roza Limanska
31 S Rajmund (Rajko)

ČE SE PRESELTITE, sporočite:

Prejšnji naslov

Sedanja naslov

Ime in priimek

SEPTEMBRSKA ŠTEVILKA

"MISLI"

izide v ponedeljek 5 sept.

Urednik sprejema prispevke zanj
do 24. avgusta.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Priporočamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporočeno. Tudi o tej knjigi je v februarju z veliko ljubeznijo napisala oceno ga. Pavla.

MOJ ČAS IN MOJ SVET. — £ 1-10-0.

Zbirka črtic izpod peresa še živečega pisatelja Ivana Preglja. Le nekaj izvodov je še dobiti.

JUŽNI KRIŽ. — 12 šil.

Pesmi Neve Rudolfove.

GORJANČEV PAVLEK. — £ 1-0-0.

Pravljica domovinska povest znanega mladinskega pisatelja Mirka Kunčiča. Pravkar izšla v Argentini.

DHAULAGIRI — velezanimiva zgodba prodiranja v himalajske gore, opisuje gornik Bertoncelj. — £ 1-0-0.

L J U D J E, zbirka krasnih novel Narteja Velikonje. Smo dobili še nekaj izvodov. — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja I. zvezek: Dekla Ančka, Divji lovec itd. Vezana £ 1-10-0.

NA BOŽJI DLANI — £ 1-0-0.

Kociprov roman Slovenskih Goric iz časov nemškega navala. Velezanimivo!

DNEVI SMRTNIKOV. — Izbrane novele, izdala Sl. Kult. Akcija v Argentini £ 1-0-0

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Jakliča. £ 1-0-0.

LETO IX.

AVGUST, 1960

ŠTEV. 8.

ZMAGA DUHA NAD SNOVJO

TOLIKO JE NA SVETU STISK IN NADLOG, da bi se občutilo skoraj kot žalitev, če bi kdo hotel na dolgo pisati o skritem trpljenju človeških src. Silno globoko reže stiska sveta in ljudje smo že do dna razklani, razdvojeni. Še večji prepad kot med ljudmi samimi, je nastal in se pogloblja iz dneva v dan med človekom in Bogom. Zato je že kar nevarno govoriti trpečim srcem besede tolažbe, poguma in zaupanja. Človek ima občutek, da je vse tako govorjenje samo sladkobno pokrivanje dejstev s priučenim govoričenjem.

Usodna prevara današnjih dni je v tem, da človek vidi v svojem življenju bolj in kolj golo snovnost, duhovnost mu postaja nerazumljiva, nezaželen, odveč. Kar ni otipljivo s peterimi telesnimi čuti, ne obstoji. Če pa že obstoji, je nekje tako daleč, da ne sega v vsakdanje življenje in nima za poprečnega človeka nobenega praktičnega pomena.

S tem in takim občutjem romajo milijoni skozi stiske življenja in iščejo opore zgolj v snovnih oporiščih. Če ta oporišča odpovedo, se nimajo kam naloniti.

V tak današnji svet pa še vedno sijajo žarki duhovnosti in skušajo prodreti v človeška srca. **MARIJA VNEBESAVZETA** s svojim praznikom sredi avgusta je samo eno med mnogimi opozorili na pomen duhovnosti. In kako nujno potrebno opozorilo!

Marija nam predstavlja vzor čiste duhovnosti. Tudi njeno telo je bolj duhovnost kot snovnost. Res je njeno povečano telo, z dušo vred v nebesa

vzeto, prav isto telo, ki je v njem živela in trpela na zemlji, več kot živela in trpela pa ljubila. Je pa po smrti dobilo čisto posebno poduhovljenje, je bilo prerojeno v vse drugačne zmožnosti in sposobnosti. Čisto, neoskrunjeno duhovnost nam predstavlja krasni Marijin praznik.

Golo priučeno sladkobno govoričenje? Saj je res nepotrebno. Vnebesavzeta stoji pred nami brez besed, samo golo dejstvo njenega povečanja je pred našimi očmi. Molče nas vabi: Samo pogledite in nekoliko razmislite! Pozoren pogled sam bo vлил v srce poguma in tolažbe, predvsem pa spoznanja, da se ne more in ne sme naše življenje oprijemati same snovnosti. Je pa le človek poklican za kaj višjega! Če v borbi življenja kdaj pozabi na svoj poklic, naj se zavé svojega dostojanstva ob pogledu na Marijino povečanje. Saj je njeno povečanje samo dokaz, da je vsaki duši odprta pot do duhovnosti, naj bo tudi težka in trnjeva, kljub vsemu je lepa!

Ob Mariji in po njej se obeta zmaga duhovnosti nad snovjo. Ta zmaga gotovo pride. Nikomur pa ne bo vsiljena, tudi Mariji ni bila. Pošteno in z vsem prepričanjem se je zanjo trudila. Tako smo tudi mi, njeni otroci, poklicani, da dejanski pripomoremo do skorajšnje zmage duhovnosti v vsakem posebej in v nas vseh.

Potrebno nam je eno: Kristusov evangelij v roke in pred oči! Kristusov evangelij v življenje, v svo vest in zavest — stopnjo za stopnjo rasti v evangelske ljudi!

ZA ZDRUŽENJE LOČENIH BRATOV

Dr. Jakob Ukmar

Odkar je papež Janez XXIII. vrgel v svet misel na nov vesoljni cerkveni zbor, je stopilo vprašanje ločenih — pravoslavni — kristjanov spet zelo v ospredje. Po vsem katoliškem svetu živahno razpravljajo o možnosti in težavah združenja.

Za nas je morda najprimerneje, da poslušamo, oziroma beremo, kaj je o stvari povedal v svojih pridigah v Trstu pred malo leti prelat dr. Jakob Ukmar. Takrat še ni nihče slutil, da bo prišlo v kratkem do novega vesoljnega cerkvenega zbora. Naš članek je povzet iz knjige ZADNJA VEČERJA, ki jo je g. prelat izdal v Trstu leta 1954. — Ur.

RAZKOL V KRŠČANSTVU JE BREZDVO-MNO velika nesreča. Milijoni, ki sicer verujejo v božanstvo Kristusovo, nimajo v polnem obsegu njegovega nauka, niti ne uživajo v polni meri sadov njegove odrešilne smrti. Pa tudi med nekrščanstvom bi imelo večji ugled, če bi moglo nastopati kot nekaj enotnega. Tako pa na žalost prihajajo pogani in mohamedanci v stik z različnimi krščanskimi ločinami, ki jih ne morejo pravilno oceniti, in tako vržejo vse v en koš — z drugimi vred tudi katoliško vero in Cerkev.

Zato je pa dolžnost vsakega odraslega katoličana, da se za ločene brate zanima in po svojih močeh pripomore k združenju. Vse hvale vredno je delo za misijone v poganskih deželah, a nič manj važno ni delo za združenje kristjanov v pravo Cerkev Kristusovo. Šele po veri in ljubezni združeno krščanstvo bo moglo pridobiti za Kristusa nekrščanski svet.

Ko govorimo o ločenih bratih, mislimo seveda najbolj na ločene kristjane vzhodnih dežel. Ti so nam po veri bližji kot razne protestantske ločine; ujemajo se z nami v pretežni večini verskih resnic, imajo veljavno posvečene škofo in duhovnike, imajo presv. Evharistijo in tudi Marija ima med njimi veliko častilcev. Nas kot Slovence zanima še to, da je ta ločeni krščanski Vzhod po večini slovanski svet, saj je samo ločenih Rusov nad sto milijonov. Slovanski svet — združen v pravi Kristusovi Cerkvi — bo mogočen faktor v kulturnem razvoju Evrope in Azije.

Težave na poti k združenju.

Združenje teh ločenih bratov z edino pravo

Sv. Bazilij Veliki, cerkveni učenik, češčen na Vzhodu in Zahodu. Takole, v bizantinskem slogu, ga upodablja vzhodna Cerkev. Mozaik.

Cerkvijo je potrebno in zelo zaželeno, je pa tudi izredno težavna reč. Mora biti res težavno, ker so stoletna prizadevanja rodila le malo sadu. Misijonski uspehi v poganskih deželah so neprimerno večji. Neuspehi prejšnjih stoletij so nam sicer v neprijetnem spominu, vendar so nas dosti izučili. Pokazali so nam, kako ne smemo te stvari obravnavati. Naučili smo se hoditi počasi, pa bolj varno. Katoličani so se lotili z vnemo ogromnega podrobnega dela. Študirajo zapreke združenja ter z znanstvenim delom in molitvijo pripravljajo pot.

Velika zapreka pri delu za združenje je v različni miselnosti. Naši vzhodni ločeni bratje imajo drugačno versko doživljanje, ki se včasih izraža celo v verskih resnicah. Drugače umevajo na Vzhodu pobožnost in askezo ali prizadevanje za krščansko popolnost. Mi katoličani smo bolj aktivni, vzhodni — pravoslavni — bolj pasivni. Sicer se tudi mi zavedamo, da je naša prava domovina v nebesih, vendar hočemo tudi našo zemeljsko domovino in ves sedanji svet pridobiti za Kristusa ter vse politično in socialno življenje urediti po njegovih postavi. Vzhodni rajši sprejmejo stvari kakor pač so in čakajo, da Bog poseže vmes. Za svetovno organizacijo Cerkve, za njen poseg v velika socialna vprašanja naše dobe, za misijone po vsem svetu, za karitativno delo po bolnišnicah in sirotišnicah nima vzhodni človek skoro nič smisla. Misli, da se ob takem delu Cerkev preveč razbini.

na zunaj. Če vzame naš vzhodni brat evangelij resno, rajši zapusti svet in se zapre v samostan. Najvišji vzor mu je — puščavnik.

Tudi na Evharistijo gledajo ločeni bratje drugače. Za vzhodnega kristjana je Evharistija skoro samo daritev. Mašna liturgija mu je vse. Za Gospoda v tabernaklju, za ure molitve pred izpostavljenim Najsvetejšim, za procesije sv. Rešnjega Telesa, za evharistične kongrese in druge take slavnosti se ne ogreva.

Predsodki proti papežu.

Mnogi ločeni bratje na Vzhodu so polni predsodkov proti papežu. Očitajo mu, da hrepeni po oblasti in da ima politične namene. Čeprav je papeževa država tako majkena, se vendar še pohujšujejo nad "Vatikanskim mestom", nad švicarsko stražo in vsem neizmernim bogastvom, ki je baje tam notri. Če mi pravimo, da so vzhodne od Rima ločene cerkve tesno povezane z državo in so postale narodne, pa oni nam očitajo, da se katoliška Cerkev samo ponaša s svojim mednarodnim značajem, dejansko pa vlada v njej Italija, da so že stoletja papeži izključno Italijani, da je večina kardinalov italijanske narodnosti, da je vsa papeževa diplomacija v italijanskih rokah, itd.

Celo v misijonski propagandi katoliške Cerkve

slutijo nekaj slabega. Da se Cerkev trudi med pogani, to naj že bo, da pa skuša celo ločene kristjane privedi v svoj tabor, ji zamerijo. Saj so celo zamerili papežu, da je podpiral ruske begunce in poslal živeža lačnim sirotam na ruskih tleh. Povsod slutijo slabe vladoželjne namene, čeprav katoliška Cerkev spoštuje njihove vzhodne bogoslužne obrede, njih jezik in narodne običaje.

Treba velike širokosrčnosti

Vse te notranje težave, ki izvirajo iz drugačne vzhodne miselnosti, bi morali katoličani poznati in umevati. Saj se danes toliko poudarja važnost psihologije ali dušeslovja za uspešno dušnopastirsko delovanje. Vse umeti se pravi vse odpustiti, pravi star pregovor. Pa tudi če se ne bo dalo vse odpustiti, se bo dalo marsikaj opravičiti.

Nekateri vzhodni očitki so vsaj deloma opravičeni. Tudi na naši strani ni vse prav. Skušajmo odstraniti vse, kar jim je v spotiko, če se le da po pameti odstraniti. **Seveda pa ne sme trpeti zaklad svete vere in krščanske morale.**

Pokažimo jim, da je v pravi Kristusovi Cerkvi dovolj prostora za vse oblike pobožnosti in za vse še tako različne tradicije. Potrebna nam je vsem velika širokosrčnost.

GOSPE VNEBOVZETI

Pavla Miladinovič

Očetove Besede cvetni kelih,
odlika Davidovega plemena,
pred zlobnim angelom deviška stena
si Ti, Marija, moč src neveselih.

Vodnica romarjev osirotelih,
izvoljenka sinajskega plamena,
češčena dekla rešnjega Imena,
si Ti, Marija, upanje strohnelih.

Telo in duša — potnica v prostorje
nadzvezdne Vsemogočnega pristave
si Ti, Marija!... A jaz gazim v morje

pregreh... O, reši grozne me poplave!
Domov povedi me, v nebes obzorje,
da vzkliknem Ti, Kraljica; "Mati, Ave!"

TEL: 86-7787

Obaziti tipka

NAJPREJ MORAM POROČATI ŽALOSTNO VEST, da imamo med slovenskimi grobovi spet dva nova. — V ponedeljek 27. junija sem v Gipslandu bral melbournski "Sun" in obstal na napisu: "Woman bashed to death". Članek govori o emigrantski ženi **Zorki Jakac**, ki jo je mož Ivan v nedeljo zjutraj do smrti potelkel. Čim sem se vrnil v Melbourne, sem se pozanimal za slučaj in zvedel, da sta oba istrska Slovenca, doma blizu Trsta. V Avstraliji sta že okrog deset let in v lastni hiši sta živela v East Brunswicku. Kakor sem mogel izvedeti, je bila umora kriva pijača. Žal, do danes nisem mogel izvedeti podrobnosti. Po časopisnih poročilih je bila Zorka stara 40 let. — Ker Ivan v zaporu čaka sodne obravnave in sorodnikov Jakčeve družine nisem zasledil, sem sam uredil vse potrebno za ta dvakrat žalostni pogreb. Mašo zadušnico sem opravil v četrtek dne 30. junija v naši kapeli, pogrebni obredi pa so se vršili popoldne ob pol štirih. Naj bo pokojni Zorki vsaj večnost srečna, ko je morala v življenju toliko pretrpeti in ga tako žalostno končati. Kdor rojakov ve kaj podrobnejših podatkov o pokojnici, naj mi sporoči.

V sredo dne 13. julija pa sem opravil mašo zadušnico in pokopal mladega Cvetka Pavliča, ki ga je v Malvernu v petek dne 8. julija elektrika na mestu ubila. Delal je pri gradbenem podjetju, odšel med opoldanskim odmorom in se ni več vrnil. Njegovo ožgano truplo so našli pod stolpom visoke napetosti. Kako se je zgodila nesreča, je še nepojasnjeno, vem pa, da je Cvetko zadnji čas postajal čuden ter si je domišljjal, da ga zasledujejo in ga bodo vrnili v Jugoslavijo. — Pokojnik je bil rojen 7. septembra 1939 v kraju Rošiči pri Kopru. Bežal je v Italijo, v letošnjem januarju pa je na ladji "Sydney" došel v Avstralijo. Po sezonskem delu v Shepartonu se je nastanil v St. Kildi. Komaj po šestih mesecih prihoda v novo deželo ga je doletela tako tragična smrt. Žalujočim staršem v domovini, trem bratom in sestram naše sožalje.

★ Ko smo že pri grobovih, bi kar tu omenili, da je naše delo na pokopališču spet za korak napredovalo. Kamnosek je končal granitni okvir, katerega smo v soboto 16. julija postavili in zacementirali na temelje. Z menoj so bili kipar Vlado Dorič, Štefan Sernec in Janez Vidovič. Vodil je dela seveda Štefan in Bog mu povrni, kakor tudi ostalima dvema. Več rok za ta dan nismo potrebovali, a delo nam je vzelo ves dan ter nas je šele noč odgnala domov. Janez mi je naslednji dan povedal, da sta šla s Štefanom še enkrat na pokopališče, skočala delo in izravnala zemljo. — Tako delo počasi napreduje. Za naš novemberski obisk res še ne bo spomenika, a grobovi bodo že lepo urejeni. — Fante, voljne "udarniškega" dela, bom pa v kratkem naprosil še za kako soboto, da skopljemo in zacementiramo temelje za drugo skupino grobov.

★ Na tretjo nedeljo v juliju nam je na prostnem sestanku po maši predaval g. France Benko, naš cerkveni slikar in restavrater. Seveda iz svoje stroke in s skioptičnimi slikami. Je bilo res zanimivo videti reprodukcije starih slik na kontinentalnih slovenskih panjev, slike pred in po restavriranju, in še marsikaj. Občudujem našega mojstra, kajti to delo res zahteva natančnosti in potrpežljivosti. G. Benko je po svojem odhodu iz Slovenije restavriral v holandski kraljevi galeriji, po prihodu v Avstralijo pa vse slike, ki jih ima v lasti melbournška stolnica sv. Patrika. Med njimi je zasledil tudi original beneške slikarske šole, za katerega niti vedeli niso, da ga imajo.

Našemu Francetu se za predavanje iskreno zahvaljujem. Prihodnjič bo pa na sporedu kak film domače izdelave. Le pridite, bomo spet preživeli prijetno urico v dvorani!

★ Pa se ustavimo pri porokah! — Najprej naj omenim dve, ki še nista prišli v "cajtenge". Četudi je že nekaj mesecev od njih: Dne 13. februarja sta si v Millicentu, S.A., pred oltarjem obljubila zvestobo Alojz Jerič in Ivanka Rozman, doma iz Brezove Rebrici na Dolenjskem. Dospela je

Ivanka iz domovine k svojemu ženinu ne dolgo pred poroko in srečal sem ju pri ladji v melbournskem pristanišču. Žal nista imela prilike za slovensko poroko, a kakor piše Lojze, je Ivanka kar odločno rekla: "I will!" — Dne 18. aprila pa je v Marijini cerkvi v Dandenongu Slavko Koprivnik rekel "da" Theodori Reynen, po rodu iz Holandije. Od kod je Slavko, se pa v tem trenutku ne spominjam. — Sv. Janez v East Melbourne je videl slovensko poroko dne 25. junija: Jožef Tavčar in Emilija Bergoč sta se vzela. Ženin je iz Dutovlja, nevesta iz Trnja. — Isti dan sem poročal tudi v North Richmondu: Marta Škrget iz Maribora je obljubila večno zvestobo Udu Schneeweiss, po rodu iz Neubrandenburga, Nemčija. — Pri Sv. Janežu v North Geelongu sta si dne 9. julija podala roke Zdravko Andrešek in Cecilija Krajnc. Ženin je doma iz Loke pri Žusmu, nevesta iz Babne reke pri Loki, oba vesela štajerca, zato je bila tudi vesela štajerska ohcet pri Pobežinovih. — Dne 16. julija je bila poroka v stolnici sv. Petrika, kamor je Franc Stanjko (doma iz Laz pri Tuhinju) popeljal svojo škotsko nevesto Wilhelmno Grassick. Pri sv. Jožefu v Northcote pa sta isti dan nastopila skupno življenje Anton Mršnik in Ana Marija Fabjančič. Tone je iz Poljane pri Govcu, njegova izvoljenka iz Malih Mun. Bog živi vse ženine in neveste ter jim daj svoj blagoslov!

* Zadnjič mi je slovenski fant dejal: "Saj bi se poročil, pa kar ne najdem prave. Ena ni lepa, druga je prepletana, ena je predebela, druga premlada, ena premlada, druga prestara, ena noče nikdar v družbo, za drugo pa preveč potrošim..." Cestitam, fant, imaš vse pogoje za večnega samca, če boš še nekaj let takole izbiral. In če boš slučajno imel srečo in našel nevesto po svojih pravilih, boš verjetno razočaran. Mi je pa že bolj všeč Jožetovo pravilo. Fanta sem lani ali predlanskim poročil in ko sva se nedavno videla, mi je dejal: "Z ženko sva srečna in zadovoljna. Veste, ljubezen mora biti praktična. Ko sem iskal nevesto, sem jo iskal pred cerkvijo, ker nisem hotel take, ki ji maše ni več mar. Med pogovori sem jo pobaral, če mami kaj piše in pošlje, ker nisem hotel take, ki je starše pozabila. Na obiskih pri njej sem gledal, če zna držati red in če zna sukati kuhalnico. Vem, da lepota mine, zato je nisem iskal. A našel sem pridne roke in zlato sreče..."

* Zdaj pa krsti — kar po vrsti! Elvira je ime prvorojenki Karla Fekonja in Magdelene r. Mesch, ki je bila krščena 22. maja v Richmondu, pa je njeno ime v prejšnjih dveh številkah po pomoti Miali, August, 1960.

izpadlo. — John Marjan je zajokal pri Klemenčičevih v Clifton Hillu ter smo ga krstili dne 25. junija v Hawthornu. — V St. Albansu smo krščevali dne 10. julija: Marija Sonja je novi prirastek družine Ludvika Korena in Barbare r. Vegi. Deklica je bila rojena komaj nekaj dni po prihodu družinice iz Bonegille. — Dne 17. julija pa je pri krstnem kamnu v Hawthornu zajokal Pomota! Fantek je pri krstu dremal! John Silvester, sin-ko Jurija Ferligoj in Angele r. Ivančič iz Malverna. — Vsem naše čestitke!

Krstov je to pot malo manj. Verjetno starši čakajo z novorojenčki, da mine mrzlo vreme, ki pritiska v Melbourne že nekaj tednov. Le ne odlašajte krsta predolgo! Odloži se en mesec, pa drugi in tretji... končno bo pa otroček lahko sam prikorakal v cerkev. Naši starši so nas dali krstiti v prvem tednu po rojstvu, pa četudi smo jim bili božični dar in se je naša rojstna hiša komaj videla iz snega. Nekateri se boje, da se bo otrok prehladil, ne pomislijo pa, da lahko umre brez krsta. Še huje mi je, kadar odlašajo krst samo zaradi gostije, ki mora slediti krstu. Za take starše se bojim, da jim krst ne pomeni dosti in jim je več ali manj samo še pobožna navada.

* Štamsov Peterček vedno sprašuje mamo, kdaj "bomo šli spet pojčkat", tako mu je všeč naše petje pri maši. Mama pravi, da mora fantek vedno dobiti svoj list pesmi. Če ga drži prav ali narobe, ni važno. Nedavno jo je med mašo uredal v glasen jok in ko ga je mama spraševala, kaj mu je, je komaj izdaval iz sebe: "Pojčkati ne morem!" Po pomoti je dobil namreč list mašnih pesmi — prazen. Res, iz praznega lista pa ni mogoče "pojčkati". To ve tudi Peterček, četudi še ne hodi v šolo.

(Konec str. 251)

Katoliška karitativna ustanova Sv. Vincencija
je odprla posebno pisarno za emigrante

MIGRANT ENQUIRY CENTRE

na naslovu 585 Little Collins St., Melbourne
Odperta je novim naseljencem v ponedeljkih
zvečer od 7. do 9. ure. Uradnik vam nudi
brezplačno nasvete in pomoč v vseh zadevah.

Telefon: MB 2658

(Nadaljevanje.)

Kaplan v Metliki

Premeščen je bil za tretjega kaplana v Metliki. Tudi todle se je ljudem takoj prikupil kakor v Šmartnem, čeprav sta ga oba kaplana hudo ovirala, posebno kaplan Sadavin, ki se je nekoč tako spozabil, da je Barago s škornjem udaril po glavi. Ta udarec mu je po dolgih letih Baraga vrnil z ganljivo ljubeznijo. V tistem času cerkev v Metliki ni imela križevega pota. Baraga, ki je bil dosti dober slikar, ga je sam naslikal, toda takega, kakor ga danes poznamo tudi mi. Jožefinci tudi križevemu potu niso prizanesli in so postaje malo spremenili. Ko je župnik videl, da križev pot ni tak kakor bi moral biti, je bruhnil jezo iz sebe, oba kaplana sta mu pridno pomagala. Dobri Baraga, ves še novomašniški, je strahovito trpel. In mu je Bog poslal žarek, iz daljne dežele žarek, ki ga je presijal s tako silo, da je odločil celo njegovo življenje.

Tisto leto, ko je Baraga stopil v semenišče, je bila v Ameriki ustanovljena cincinatska škofija, ki je štela v letu 1830 nekaj nad 30.000 vernikov in 18 duhovnikov. Misijonska Leopoldinska družba na Dunaju je izdala drobno knjižico in to škofijo opisala. In ta knjižica je prišla v roke trdo preizkušenemu Baragi. Plaz v duši se je sprostil. Po dveh mesecih premišljevanja je prosil tedanjega ljubljanskega škofa za odpustnico iz škofije, v istem času pa zaprosil cincinatskega škofa Fenwicka za sprejem v njegovo škofijo.

Dobil je odpustnico in sprejemnico in Baraga se je poslavljaj od Metlike. Duhovniki so se hladno, celo grdo poslovili od njega. Mladi Baraga z lesenim kovčkom, v katerem je imel svojo beračijo, je sedel na voz, ljudje pa so z rokami zavirali kolesa in držali voz nazaj. Nekdanji graščakov sin je kot berač odhajal v tujino za dušami. Še se je ustavil na Dunaju, še obiskal kraj, kjer je srečal svetnika Klemena Hofbauerja, nato je odšel v Francijo in jadrnica ga je na Silvestra leta 1830 postavila na ameriška tla. Pomemben dan — staro onstran oceana — novo pred njim, v samotnih gozdovih. Bodoči apostol Indijancev je stal na tistem mestu kakor mi pred desetimi leti — v New Yorku. Prepričan sem, da je tudi nas takrat nevidno sprejemal duh tega velikega moža.

Jasno, da je bila prva pot k škofu Fenwicku. Tam ga je že čakalo mesto — k Indijancem pojdeš. In je šel s tako srečo, da je ni mogel pričakati. Vaganakisi — Krivo drevo — je bilo prvo njegovo mesto. Gotovo ni mogoče v tem kratkem govoru obširno naštevati, kaj vse je storil, kaj vse obhodil. Dovolj nam bo, če vse to samo orišemo. Tedaj ni bilo mest kakor danes, ni bilo vlakov in avtobusov in avtomobilov. Bili so ogromni gozdovi, velike planjave in indijanska naselja ob rekah in jezerih. Zime strašne, veter da je rezal do kosti. Na širokih krpajah se je Baraga poganjal po sneženih ravninah in če ga je ujela noč, se je bilo treba zviti kakor jež in gledati, da ne zmrazneš. Ob poletnih nevihtah mu je dež lil skoz streho iz lubja in sam je nekoč zapisal, da mora nad svojim ležiščem kaj razpeti, da vsaj pri spanju ostane malo suh.

Indijanci so preživljali težke čase. Minila je doba, ko so bili še prosti sinovi obširne zemlje. Združene države so od juga rinile v njih ozemlje. Kako bridko je slišati govor starega Očipvejca, ki ga je govoril pred Barago: Oče ozri se po obratih svojega ljudstva. Bolezen in lakota, žganje in vojska nas hitijo ugonabljeti. Umiramo in venemo. Padamo na tla kakor drevesa pod sekiro belokožcev. Mi smo slabi, vi ste močni. Mi smo le nevedni Indijanci, vi imate vednost in znanje v glavi. Radi bi od vas pomoči in zaščite. Nimamo ne hiš ne govodi ne zemlje, pa saj vsega tega dolgo ne bomo več potrebovali. Vetrovi bodo kmalu šumeli okoli zadnje kože tvojih rdečeokožnih otrok. Sreče mi je težko, a ne morem odvrniti naše zle usode. Tako zelo ljubimo sonce, mesec, reke in gozdove, pa jih bomo zapustili, ko bomo kmalu spali v zemlji in se ne bomo več prebudili. To in nič drugega ti nimam povedati, oče. —

Usoda Indijancev je bila zapečaten. Beli ljudje so želeli zemlje in pravilo je bilo: Dober Indijanec je mrtvi Indijanec. Toda Baraga jih je ljubil z vso dušo, želel jih je rešiti vsaj za večnost. Vedel je, da časa samega ne more ustaviti. Najhujša muka zanj so bili beli prekupčevalci kože, ki so prihajali med Indijance z žganjem. Z ognjeno vodo so jih zastrupljali, z njimi pa so marsikdaj prihajali tudi pastori raznih protestantskih

sekt, ki so Baragi škodovali, kjer so le mogli. Toda Baraga je potoval, učil, krščeval, hodil na oblasti, prosil in moledoval, sestra Amalija in Leopoldinska družba sta mu pošiljala darove za nove cerkvice, ki jih je postavljala in da bi Indijance odvrnil od pijače, se je sam pijači popolnoma odpovedal. Bridek udarec zanj je bila smrt škofa

Fenwicka. Novi škof, pod katerega je prišel, ni imel več tistega srca zanj. Že leta 1835 so Otavani prodali svojo zemljo Združenim državam. Dobili so na glavo letno deset dolarjev, država pa si je pridržala pravico, da jim odkaže bivališče, kjer se ji bo zdelo.

(Dalje sledi.)

Congo Prenagljena Samostojnost?

ČRNE DEKLICE V DRŽAVI CONGO sredi vroče Afrike stoje ob oknu in veselo gledajo v svet. Gojenke katoliškega zavoda, misijonske ustanove. Morda jim gre na smeh zato, ker so zvedele, da bo CONGO, njihova domovina, postal neodvisna država in nehal biti belgijska kolonija. To se je res zgodilo z dnem 1. julija 1960.

Zelo verjetno so deklice vedele, da je sam sv. Oče v Rimu čestital Congu, blagoslovil njegovo samostojnost in voščil vso srečo. Vedele so, da so vsi škofje v Congu, z njimi pa duhovniki, redovniki in redovnice, domači in beli, ki so prišli tja misijonarit iz tujine, v popolnem sporazumu že naprej pozdravljali dan, ko bo Congo zadihal v popolni svobodi. Ogromna država z milijoni prebivalcev, z visokim odstotkom katoličanov.

Vendar ni manjkalo zaskrbljenosti... Ali so črni milijoni v Congu res dozoreli za samostojnost? V aprilu letos so zapisali naši KATOLISKI MISIJONI, izhajajoči v Argentini:

“Evropski naseljenci dogodkom pozorno sledé. Na splošno so precej zaskrbljeni, ker ne vedó, kaj jim prinaša bodočnost. Na obljube nekaterih črnih politikov se preveč zanesti ne morejo; kakšnih resnih pismenih dogovorov o njihovi bodočnosti v deželi pa ni. Spet pa je razumljivo, da Afričani to njih bojazen in nezadovolje po svoje tolmačijo: Evropejce izvečine dolže, da so proti domači neodvisnosti in da jo po svojih močeh celó zavlačujejo.”

Čudno hitro po oklicu neodvisnosti se je izkazalo, kako pomenljive so bile gornje besede. V dobrem tednu je bil domala ves Congo v silnih zmedah — beli priseljenci, z misijonarji in misijonarkami vred, so bili v smrtni nevarnosti, domačini med seboj sprti, da je velika država začela razpadati v drobce, ki so drug za drugim razglašali neodvisnost. Ves svet je obrnil oči v središče Afrike. Kdo bi vedel reči, kako so se spremenili smejoči se obrazi deklic na naši sliki?

Misli, August, 1960.

V takih zmedah vedno hitro nabrusijo svoje srpe in nabijajo s kladivom — komunisti. Tudi zmed v Congu niso prezrli. Nikita je obdolžil Belgijo in menda tudi Ameriko, da sta novo državo napadli — napovedal je prihod sovjetskih čet, ki naj “imperialiste” poženejo iz Conga. On sam bo napravil v Afriki “red”... Prvi domači predsednik v Congu se obnaša nekako tako kot Castro na Cubi: v Sovjetijo mu uhajajo oči.

Videti pa je, da je organizacija Združenih Narodov vendar prehitela Hruščeva in mu presekala besedo. Pooblastila je čete raznih držav, svoji članic, da pošljejo tja čete in vzpostavijo red. Upajmo, da bodo uspele in pomagale Congu, da njegova svoboda ne bo ostala v zgodovini zapisana kot — prenačljena, ker premalo pripravljena.

MEDNARODNI EVHARISTIČNI KONGRES V MÜNCHENU

PRAV V DNEH, KO PRIHAJA V ROKE NA-ROČNIKOV pričujoča številka MISLI, so oči vsega katoliškega sveta obrnjene v München na Bavarskem. Ves teden, ki se začne z dnem 31. julija, je posvečen prireditvam evharističnega kongresa v geografskem središču Evrope. Letošnji mednarodni kongres v čast evharističnemu Kralju nosi številko 37. To se pravi, pred njim je bilo takih kongresov že 36.

Silnih priprav je bilo treba, da je München mogel sprejeti in primerno nastaniti milijon udeležencev, ki jih pričakujejo. Središčni kongresni prostor je znana "Theresienwiese", ki jo je arhitekt za to priložnost posebej preuredil. Ima obliko stadiona, ki je dovolj prostoren za pričakovano množico.

Glavna misel letošnjega kongresa je: **Kako naj se svet rešuje s pomočjo Evharistije.** Vse, kar se bo v kongresnem tednu vršilo in govorilo, bo pod tem vidikom. Kongres bo pokazal svetu, kako naj se presadi življenje po veri v današnje čase in okoliščine. Dal bo odgovor tudi na dvojno vprašanje, ki nehote bega današnjega vernika:

1. Kaj pravi Cerkev na vse sedanje socialno-etične probleme, ki rastejo kot gobe iz dneva v dan v naših časih?

2. Kaj pravi Cerkev na tehnično-znanstvene probleme, ki jih vsak dan več pred našimi očmi, pa veren človek pogosto ne ve, kaj bi z njimi?

Kongres bo odprl Münchenski kardinal Wenzel v nedeljo 31. julija. Prvi trije dnevi so določeni za razna pošvetovanja in razgovore o delu katoliških organizacij, za ogled raznih razstav in cerkva in podobno. Posamezne organizacije bodo imele te dni svoje prireditve.

V sredo 3. avgusta se bodo prvič zbrali vsi udeleženci za skupno zborovanje na stadionu. V prisotnosti papeževga legata bodo najprej predstavili in pozdravili zastopnike raznih narodnosti. Nato bodo govorniki poedinih narodnosti dobili besedo in bodo v kratkih referatih izrazili v imenu svojih narodnosti, kako si zamišljajo rešitev človeštva iz današnjih skoraj obupnih zmed.

V četrtek 4. avgusta bodo škofje v raznih cerkvah delili zakrament mašniškega posvečenja, v dru-

gih cerkvah pa bodo škofovske maše za poedine narodnosti in pridige: **Evharistija in dobrotelost** (karitas). V ostalih urah tega dne bodo škofje obiskovali bolnišnice, sirotišnice in kaznilnice vsega skoraj dvamilijonskega mesta. Vmes bodo priredili po zgledu prvih kristjanov skupne "večerje ljubezni" (agape), kjer bodo pogoščeni in še posebej obdarovani ubogi in stari ljudje. Stregli bodo pri teh večerjih škofje in odličnejši duhovniki, pa tudi razni svetni odličnjaki. Zvečer se bodo spet vsi strnili na stadionu v eno samo mogočno katoliško družino, poslušali pridigo z naslovom: **Evharistija in duhovnik, prejeli skupni novomašniški blagoslov tisti dan posvečenih, končno prisostvovali veliki večerni maši z ljudskim petjem.**

V petek 5. avgusta bo kongres usmeril vse svoje misli v trpljenje Gospodovo, pa obenem z njim v trpljenje človeštva na svetu. Poudarek bo na vprašanju: **Kaj je smisel trpljenja v luči vere?** Dopoldne bo v bivšem strahotnem taborišču "Dachau", ki ni daleč od Münchena, posvečen temeljni kamen za novo spominsko cerkev. Tisoči in tisoči obsojenec, duhovnikov in laikov, so tu pretrpeli smrtni strah — kakor Kristus na Oljski gori in Kalvariji. S posebnimi obredi zadoščevanja se bodo udeleženci spominjali onih tisočev, ki so na tem kraju v groznih mukah žrtvovali svoja življenja. Obenem bodo molili za preganjano in molčečo Cerkev. Zvečer bo pa na stadionu velika javna proslava v čast Križa. Človeštvo naj spozna, da je edini izhod iz vseh težav in trpljenja: **Trpeti s Kristusom in biti z njim povelčan.**

V soboto 6. avgusta se bo kongres bavil z vprašanjem: **Ali naj bo nedelja samo "weekend" ali Gospodov dan?** — Dopoldne se bo zbrala na stadionu mladina vseh prisotnih narodov. Osrednja misel tega zborovanja bodo besede Gospodove: **Da bodo vsi eno.** Evharistija naj bo katoličanom znak edinosti. Kot poseben zunanji izraz edinosti bo zvečer pontifikalna maša po vzhodnem obredu.

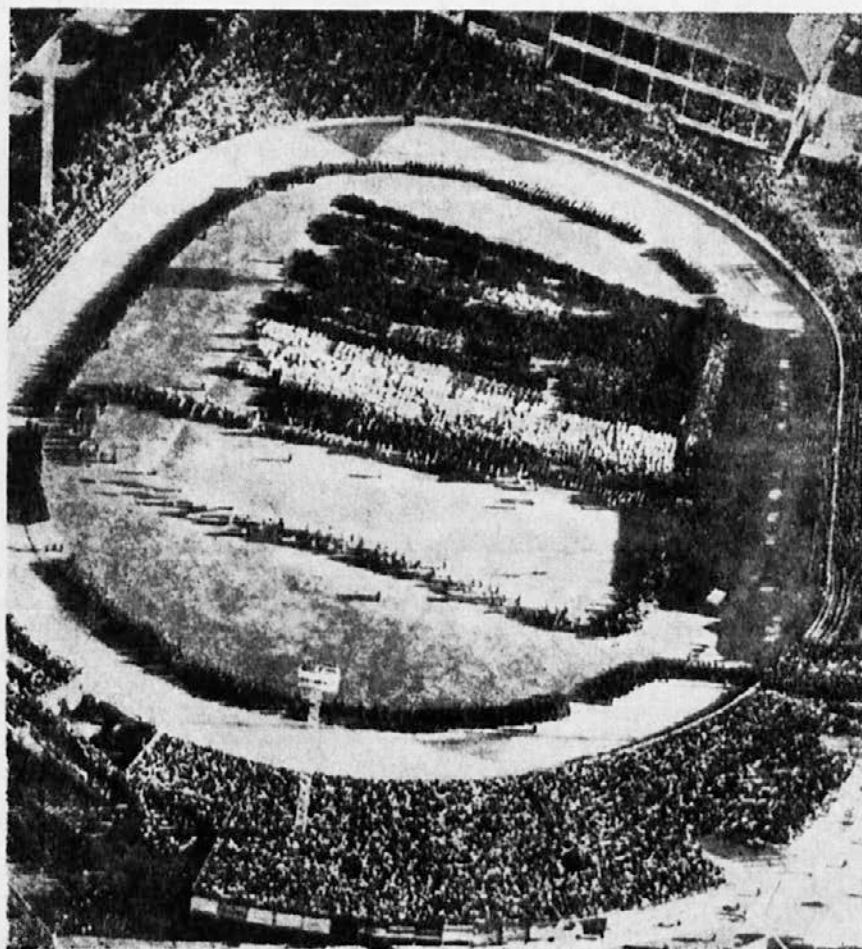
V nedeljo 7. avgusta se bodo kongresniki ponovno in zadnjič zbrali na stadionu za zaključno zborovanje. Poslušali bodo **nagovor sv. Očeta Janeza XXIII.** Po nagovoru po papežev legat imel veliko mašo, med katero bodo udeleženci peli korral in stotisoči prejeli sv. obhajilo. Po blagoslovu

z Najsvetejšim bodo v procesiji prenesli sv. Rešnje Telo nazaj v bližnjo cerkev in s tem bo kongres zaključen.

Nemški katoličani so imeli obilo dela s pripravami za ta kongres. Žene so šivale zastave in bandera v stotinah, moška mladina je svoj letni dopust uporabila za priprave na stadionu in za organiziranje poedinih božjih služb med tednom. Poleg teh in takih reči je nemška mladina pripravila polno

pevskih in igralskih nastopov med posameznimi točkami kongresa. Vrhu vsega tega je na programu še polno raznih razstav iz liturgije in cerkvene umetnosti raznih zgodovinskih dob. Posebno skrbno so pripravili tudi misijonsko razstavo, ki naj pokaže delo Cerkev za širjenje vere.

Ni treba posebej poudarjati, da ima svoje zastopstvo na kongresu Avstralija. Enako Slovenija iz zamejstva, izseljenstva in Jugoslavije.

Do 70,000 katoličanov se je udeležilo letos procesije sv. Rešnjega Telesa v Brisbanu, Qld. Udeležili so se je tudi naši Slovenci s svojim novim banderom. Vršila se je razstavnem prostoru — Brisbane Exhibition Grounds. Slika kaže razvoj procesije, ki se je vila dve dolgi uri po ogromni areni. Prva taka procesija je bila 1.1913 — udeležba kakih 1,500 ljudi. Od tedaj vsako leto udeležba raste, dokaz napredovanja katoličanstva v državi Queensland.

SREČANJE NA KOROŠKEM

Jože Kapušin

ŠE NI DVE LETI, KO SEM PRI ŽELEZNI KAPLJI prestopil državno mejo. Komaj sem bil na avstrijski strani, sem doživel srečanje, ki bi moglo biti čisto navadno, vsakdanje, mimoidoče, pa ga vendar ne morem pozabiti. Ni bil žandar, niti ne Nemeč, ki mi je prvi rekel besedo. Bila je koroška Slovenka, mlado dekle, ki mi je spregovorila dve besedi v pozdrav — slovenski besedi!

Čeprav je še odmevalo v moji notranjosti vprašanje: Kam pa sedaj, begunec? — sta mi besedi tako prisrčno zazveneli nasproti, kot da bi ne bil šele pred malo urami slišal zadnjo slovensko govornico, ampak pred mnogimi leti.

Bil je samo prijazno zaželen: Dober dan!

Brž se mi je vrnil občutek, da nisem na tujem, čeprav onkraj domače moje. Morda nisem še nikomur v življenju odzdravil tako iz srca. Zato, ker je bila dekle. Pozdrav v rodnem jeziku na "tujih tleh" me je navdal s tako domačnostjo, da sem v hipu pozabil: Begunec si! Še malo prej mi je brnela po ušesih Aškerčeva "Anka", pa se je skoraj nezaznavno hitro spremenila v otožno, vendar tako ljubo donečo: "Gor čez izaro..."

Ko sva z dekletom stopala po cesti v Železno Kapljo, mi je rekla:

"Pripovedujte mi o Slovencih v Ljubljani in sploh tam čez!"

Pripovedoval sem, pa me prekine:

"In povsod govore slovensko?"

"Povsod", sem pribil. Po kratkem pomisleku sem dodal: "Ne čisto povsod."

"Pa vas nihče ne gleda po strani?"

"Ne bi mogel reči."

Srečala sva žandarja. Pomenljivo srečanje zame, ki sem prišel brez dovoljenja v deželo.

"Guten Tag!" naju je pozdravil.

Hitro sem odzdravil in v naglici povedal, kako in kaj. Ko sem rekel žandarju v nemščini: "Odšel sem iz Jugoslavije", je dekle krepko pribilo vmes po slovensko:

"Ampak iz Slovenije še ne!"

Obšlo me je svečano občutje. Majhnega sem se počutil pred njo.

Žandar je vzel mojo osebno izkaznico in me napotil v urad v trgu. Z dekletom sva nadaljevala pot. Vprašal sem jo:

"Ali ste koroški Slovenci vsi tako zavedni narodnjaki kot vi sama?"

"Smo in bomo, dokler bo stalo Gosposvetsko polje."

"Zakaj prav Gosposvetsko polje?"

"Saj poznate slovensko zgodovino, ne?"

Prikimal sem. Potem sem še malo globlje poptipal:

"Tu živite bolje kakor Slovenci v Jugoslaviji. Ni vam treba misliti na beg v svet."

Skoraj hud je bil njen odgovor:

"Življenje ni samo v uživanju dobrin, ki jih nudi narava. Treba je živeti z duhovnim življenjem naroda."

Umolknila sva. Zmanjkalo mi je besed, pa menda tudi nji. Moram priznati, da na te vrste pogovor nisem bil pripravljen. Koroško dekle je pa bila v njem doma. Čez čas je pripomnila:

"Morda boste tudi vi to še kdaj spoznali."

"Da, morda..."

Moj "morda" se je glasil kot domotožje, hrepenenje po domačnosti, pogled v novo domovino, kjer naj si najdem gnezdece. Zakaj ne na Koroškem?

Bila sva pred žandarmarijo in sem se hotel posloviti. Pa ni pustila.

"Ne še, ne še! Stopite gor in se prijavite. Gotovo pojde vse po sreči in vam bodo dovolili, da si ogledate trg. Počakam vas in pospremim."

Res sem v nekaj minutah opravil in se vrnil h Korošici.

"Vidite, imela sem prav. Stopite z mano v gostilno. Boste imeli priliko spoznati še nekaj Korošcev. Ob nedeljskih popoldnevih se včasih zberemo tudi pri kozarcu vina."

Za veliko mizo je sedelo deset, morda dvanajst Slovencev. Sprejeli so me toplo in prisrčno. Spet sem doživel trenutke, ki jih je težko pozabiti. Med Slovenci v Jugoslaviji nisem nikoli slišal tako globoko občutenih besed o ljubezni do naroda in jezika. Bo menda res, da mora človek najprej za stvar trpeti, šele potem jo zna ceniti.

Petdesetleten mož, kmečki posestnik, je dvignil kupico in napil zbranim s Prešernovo "Zdravljico." Meni je posebej izrekel nekaj besed in mi voščil srečno pot. Bil je skoraj pobožen trenutek, vsa srca so bila v njem, malo da niso tekle solze.

"Hvala vam, rojaki", sem komaj izgovoril. "Hvala za ta veliki čas!"

Nisem mogel več, naša Korošica je pa spet našla svojega "duha":

"Ko boste odšli naprej v svet, se ne nasičujte samo s kruhom, ampak tudi z duhom, sicer boste propadli. To povejte tudi drugim in pozdravite jih!"

"In če me oblast vrne nazaj v Jugoslavijo?"

"Tedadaj vedite, da nam ni vseeno."

"Hvala!" sem rekel in se poslovil z obljubo, da naročilo koroških Slovencev izpolnim. V mislih na Korošico se mi je "Gor čez izaro" sprevrglo v drugo narodno: "Men' ga dala..."

Dala mi je kos svojega duha, spletenega iz "rožmarina slovenskega".

ZAROČENKINA SVATBA

I. Burnik

Ej, veter, ki ohlajaš mojo bolečino,
ki tih izginjaš v prazno kakor daljni blisk:
ti v svate pelji me med njo in gostov vrisk,
da žgoča si omočim usta s tekočino!

Tujina mrzla, kam naj tvoj zdaj dih me žene?
Tako zaganjaš se in nemo me podiš...
Če vprašam te: Zakaj tako? — samo molčiš
in rogaš se — kot smeh neveste izgubljene.

Prekrižal roke sem in noge v njeno srečo,
grenkost razgaljena kot grinta me boli.
Nič več ne hrepenim, le rana še skeli.
Je plamen dogorjen — ostal je loj pod svečo.

PRIMORSKI SLOVENCİ ŽALUJEJO — IN MI Z NJIMI.

V četrtek 15. julija je po kratki mučni bolezní nenadoma umrl v Trstu

DR. JOSIP ANGELETTO, odvetnik,

ki so ga primorski Slovenci po vsej pravici smatrali za svojega narodnega voditelja. Eno od številnih obsmrtnic v tržaški DEMOKRACIJI naravnost pravi o njem: Prvak slovenskih demokratičnih političnih delavcev. Dočakal je starost 76 let.

Doma je bil iz Trseka v Koprščini kot sin kmečkih staršev. Po končanih visokošolskih študijah je najprej deloval v Pazinu, od 1.1913 v Trstu. Med drugo vojno so ga fašisti zaprli. Po vojni je

Misli, August, 1960.

z vso odločnostjo odklonil komunizem in se postavil na stran demokratičnega gibanja, ki mu je kmalu postal — PRVAK.

Zlepa ni bilo pravega slovenskega gibanja ali podjetja, najsibo v politiki, kulturi, dobrodelju, da bi ne bilo kakorkoli združeno z Angelettovim imenom. Bil je še ves poln nadaljnjih snovanj za svoj narod, narod je še veliko pričakoval od njega — izguba tega moža se bo komaj dala nadomestiti.

Naš list v imenu vseh svojih naročnikov in bralcev izreka bratom in sestram v Primorju kar najbolj iskreno sožalje!

Slike Iz Razvoja Cerkve V Avstraliji

Dr. Ivan Mikula

Duhovnik John Joseph Therry

ZADNJIČ SEM NAPOVEDAL VEČ POROČILA o tem znamenitem možu. Tu je njegova zgodba.

Ridil se je na Irskem leta 1790. Ko je bil že duhovnik, je nekoč srečal velik tovorni voz, obložen z vklenjenimi Irski, ki so bili določeni za deportacijo v Avstralijo. Brž je nakupil molitvenikov in jih zmetal jetnikom na voz. Kaj več taktar ni mogel storiti zanje. Takoj je pa sklenil, da bo skušal nekoč iti za njimi na nepoznani južni kontinent. Toda bilo je treba čakati in odstraniti marsikako oviro.

Glasovi o nevzdržnem položaju v Avstraliji in hude pritožbe, ki sem jih omenjal v prejšnjih poglavjih tega spisa, so končno povzročile v londonskem parlamentu pravi vihar. To je prisililo vladu, da je pristala na zahtevo: **avstralska kolonija mora dobiti postavno nastavljenega katoliškega duhovnika**, ki se mu ne bo treba skrivati, ampak bo lahko očitno pred vso javnostjo opravljal svojo službo.

Obrnili so se na katoliškega škofa v Londonu, ki je bil tedaj šele samo apostolski vikar, ta pa na Sv. stolico v Rimu s prošnjo, naj podredi avstralski kontinent kaki škofiji. Dotični škof bi potem uradno nekoga poslal v Avstralijo. Res je Rim zadevo hitro uredil — izbral je škofa Edvarda Slaterja v Južni Afriki in raztegnil njegovo oblast na Avstralijo. Pač ni bilo nikogar kje bliže. Temu škofu se je brž ponudil Father Therry in z njim še eden: Father Canolly.

Dne 3. maja 1820, na praznik Najdenja sv. Križa, sta se izkrcala v Sydneyu, poslana od škofa, uradno nameščena tudi od londonske vlade — z letno plačo £ 100. Bil je velik korak naprej za razvoj Cerkve, toda še vedno ni steklo vse gladko, zakaj še je bil na svojem mestu že znani nam guverner Macquarie. Ta je bil duhovnikoma vse prej kot naklonjen, dasi ju je kot vladna nastavljenca moral sprejeti. Guvernerjeva uradna hladnost je takoj pokazala, da bo še dovolj križev in težav, da bo treba velikega junaštva za dosego kakih uspehov. Šla sta na delo, toda že naslednje leto se je Rev. Conolly preselil v Tasmanijo, v Sydneyu je ostal Rev. Therry sam.

Guverner je nagajal, kjer je mogel. Za duhovnika je sestavil 2000 besed dolgo navodilo, kaj sme in česa ne sme. Iz vsakega stavka se je vi-

delo, da guverner še vedno smatra anglikansko vero za edino priznano pod njegovo vladno v Avstraliji. Še vedno naj bi katoliški konvikti hodili k anglikanskim cerkvenim opravilom, katoliški otroci prejemale pouk iz anglikanskega katekizma itd.

V hudem boju je se znašel Therry, pa polagoma se je vendar nagibala zmaga na njegovo stran.

Prve katoliške šole

Na zanemarjenem cerkvenem področju je imel Fr. Therry polne roke dela, V prvi vrsti je pač skušal spraviti v red in poveljaviti nepostavne poroke med zakonskimi pari in krste njihovih otrok. Toda guverner mu je zabranil poročati pare z različno vero, pa tudi ni smel poučevati katoliškega katekizma po ječah, sirotišnicah in bolnišnicah. Da bi nadomestil osebni pouk vsaj s tiskanim, je sestavil posebno knjižico z evangeliji in katekizemskim poukom — pa guverner mu je natis prepovedal...

Tedaj je Therry sklenil, da osnuje lastne katoliške šole, in to mu je uspelo. **Prva taka šola je začela poslovati v Parramatti** že l. 1821, naslednje leto pa tudi v Sydneyu. Spet velik uspeh!

Tako je Therry dobil več prostega časa za dušnopastirsko delo med odraslimi. Ob nedeljah je opravljal službo božjo v Sydneyu ali Paramatti, pritegnil je pa v svoj delokrog tudi druge kraje: Illawarro, Newcastle, celo Bathurst, kamor je od časa do časa pojezdil. Toda za ta apostolska pota si je moral zmerom izprostiti posebno dovoljenje, da je smel maševati za večje število ljudi. Če takega dovoljenja ni imel, je smelo biti pri maši samo pet vernikov — z duhovnikom vred!

Gradnja prve cerkve

Že 15. junija 1820, mesec in pol po prihodu obeh duhovnikov, se je vršil sestanek, ki je sklenil gradnjo prve katoliške cerkve v Avstraliji. Predsedoval je še Fr. Conolly, malo pred svojim odhodom v Tasmanijo. Denar naj se zbere potom javnih nabirk med vsemi sloji. Zbiranje se je začelo dva tedna pozneje, ko so se nekateri najboljši ugledni Sydneyčani zavezali, da bodo prispevali k gradnji cerkve. Celó sam Macquarie je dal najprej £ 16, malo pozneje še £ 6. Podobne vsote so da-

rovali mnogi drugi, nekdo je dal polovico izkupi-
ka za kravo, poznejši guverner Brisbane je pri-
maknil celih £ 200.

Temeljni kamen za novo cerkev so položili že
1. 1821 v oktobru. Slovesnost je vodil — guver-
ner Macquarie in to tik pred koncem svoje vlad-
de. Imel je lep govor. Izjavil je, da si šteje v čast
biti početnik katoliškega svetišča v Avstraliji. Če-
stital je britanski vladi, da je poslala duhovnike.
Izrazil je upanje, da bodo katoličani vedno ostali
taki, kot jih je on spoznal — vdani in zvesti po-
daniki angleške krone... Lepo, kaj?

IZ POPOTNE TORBE

Dr. Ivan Mikula

KRATKOROČEN ZIMSKI IZLET V CANBER-
RO ali Coomo bi nujno svetoval vsem, ki se pri-
tožujejo nad enoličnostjo avstralskega vremena.
Moj izlet so sicer narekemale dušnopastirske dolž-
nosti, vremenskim neprilikam se pa nisem mogel
izogniti.

Canberra

Sijalo je popoldansko sonce, a mrzlega vihar-
nega zraka ni moglo ogreti. Proti večeru so se
zbrali temni oblaki. Za nas je pa oživila krstnica
pri sv. Patricku v Braddonu. Drugi sinko Franka
in Marice Hribar je dobil ime Edvard Martin, po
domače Edi. Bratec Franki, ki se že zna pokrižati
in možato izgovarjati "amen", je pazno sledil
krščenjanju. Botrovala sta Majda Telič in Jože
Lipovec, ki ga je zastopala Olga Telič.

Za tem je sledil krst hčerke Cvetka Faleža
in žene Ade. Deklica se ponaša z lepim imenom
Mary Barbara. Za botro je bila Apolonija Ortner.
Bratec Cvetko Jr. in Ivan, šolarčka, sta pobožno
opazovala krstne obrede.

Že za veliko noč sta pa bila druga dva slo-
venska krsta, ki morata ob tej priložnosti v obja-
vo. Mihael Albert Karl Bresnik, sinček Franca in
Jožice, r. Habor, se je pridružil bratcu Frankiju
in sestrici Jožmariji. Botrovala sta Aleks in Mari-
ja Jeglič iz Sydneya.

Drugi krščenec je bil Boris, drugi sinček Mir-
ka in Angele Muha. Botrovala sta Tone in Roma-
na Muha iz Sydneya — stric in teta, kajpak.

Prijetna domača zabava je združila starše,
sorodnike in prijatelje na Faleževem domu v Ain-
slie, kjer smo občutili blagor skupnosti. Čestitali

Misli, August, 1960.

Prostor za novo cerkev so izbrali na kraju ki
se je takrat zdel kar namjmanj pripraven, danes
pa je priznan kot najlepši v Sydneyu — kjer se-
daj stoji katedrala St. Mary's ob Hyde Parku. To-
da od postavitve temeljnega kamna do posvetitve
cerkve je trajalo 15 let. Tako počasi so kapljali
prispevki zanjo. Posvetili so jo šele leta 1836. Slu-
žila je svojemu namenu do 1. 1865, tedaj jo je
pa požar docela uničil...

Father Therry je še in še brodil skozi velike
težave, pa tudi še in še žel uspehe. Bo treba še
kaj spregovoriti o njem.

smo stáršem in novim kristjančkom ter želeli obi-
lo sreče v življenju milosti.

V nedeljo se nas je kljub mrzlemu dnevu kar
lepo število zbralo pri službi božji. Poživili smo
se ob domači molitvi in besedi božji. Ob branju
evangelija smo se spomnili, da je prav na to ned-
eljo pred dobrim polstoletjem škof Gregorij Rož-
man kot mlad kaplan imel v Borovljah svojo prvo
pridigo pod Jezusovim geslom: Ljudstvo se mi
smili. Za sklep pobožnosti smo zapeli znano: Po-
vsod Boga.

Po maši smo se pred cerkvijo razgovarjali o
izletu, ki naj bi ga napravili Sydneyčani v pre-
stolico Canberro. Kdaj — še nismo določili.

Vreme je dovolilo le malo obiskov po domo-
vih rojakov. Med drugim smo blagoslovili novi
dom Haborjevih v Queanbeyanu. Zgradil ga je
gospodar sam, umetni mizar, in tudi sam opremil,
gospodinja pa olepšala s slikami in vezeninami.
Bog daj srečo!

V ponedeljek smo z Bresnikovo družino zdrsnili
v Coomo in to po lepo izpeljani, po dolgem ča-
su končno vendar dograjeni cesti. Okolica spomin-
ja na Slovenske gorice.

V Snowy — sneg.

Še isti večer so me potegnili v Tantangaro.
Vso pot je naletaval sneg. Naši fantje, ki jih
zdaj ni dosti več kot tucat, so bili obiska veseli.
Obisk se je zavlekel, zameti so ga zadržali. Šele
v terek popoldne se je povratek posrečil, vozil je
"invalid" Pavle, spremljevalca sta bila Martin in
Ivan. Zelo se nam je prilegel prigrizek in "pri-
pitek" pri Miletičevih, Bog povrni!

Nekaj novic iz Coome:

Pavle Kersikla pestuje levo roko, ki se mu je
poškodovala pod prevrnjenim truckom. Nesreča bi
bila lahko hujša, zato je fant kar dobre volje.
Toni Walcher hodi po berglah — sekira mu je

(Konec str. 245)

fant in dekle

PREBRODIL JE MLAKUŽO

J. T., N.S.W.

(Konec)

Vstajenje

ČAS JE MINEVAL, DELO JE ŠLO SVOJO POT naprej, tudi družba okoli Janeza je ostala pri starih navadah. Tovariši Janezove resnobe niso mirno gledali, na vse strani je vzbujal pozornost. Še najlaže je prenašal tiste, ki so ga zbadali in se bolj ali manj javno norčevali iz njega. Šel jim je s poti, kolikor je mogel, pa je bilo opravljeno. Če ni mogel, si je dopovedoval, da ničesar ne sliši, čeprav se v resnici ni mogel narediti gluhega.

Bili so pa tudi taki, ki so ga na tihem spoštovali in mu bili kar zavidni za njegovo tako lepo urejeno življenje. V srcu jim je nekaj pravilo, da bi bilo prav, če biti tudi sami nastopili tako pot. Toda niso imeli v sebi te moči, zato so skušali Janeza omajati, samo da bi ne imeli pred seboj tega očitajočega zgleda. Vabili so ga v družbo, k zabavam, k pijači. Ni bilo lahko za Janeza premagovati skušnjave. Saj je čutil v sebi dovolj slabosti, ki se je od časa do časa spreminjala v moč in skušala prevagati Janezovo voljo. Fant si je moral pogosto prav živo poklicati v spomin doživljanje božica v Melbournu in svoje sklepe po povratku v hribe, da je vzdržal in ni zdrknil nazaj v plazove.

Tako se je približala velika noč in z njo zopet nekaj počitnic. Z veseljem se je Janez odzval Jožetovemu povabilu, naj se mu pridruži za izlet v Melbourn, kjer bosta podobno kot božič preživela veliko noč pod gostoljubno strehi blagih rojakov. Po tem, kar je Janez doživel v Melbournu o božiču, mu ni bilo o veliki noči že kar nič novo tam doli. Le to je bilo novo, kar je za veliko noč sam dodal — z drugimi vred je tudi sam opral dušo v spovednici in si jo okrepečal pri obhajilni mizi.

Po tem odločilnem koraku se je počutil spet kot nekdanj, ko je še slišal na ime Janezek. Zato je bil pa tudi vesel in srečen, da mu je srce kar pelo v notranjem veselju, ki ga tudi na zunaj ni imel vzroka skrivati. Pesem za pesmijo mu je vrela iz grla in vsa družba je poprijemala za njim, da je Jože kar zaostajal in je bil Janez središče prelepe domačnosti. Ko je spet ena ubrana pesem prišla do konca, se je Janez zresnil in rekel:

“Res, vredno je bilo, da sem pokosil travo, posekal grmovje in vse skupaj spravil v kraj.”

Začudeno so ga gledali, kaj misli reči in kaj

bo še povedal. On je pa odprl usta in udaril novo:

**Eno devo le bom ljubil,
eni vedno zvest ostal...**

Niso razumeli zveze, poprijeli so za njim in čakali, kaj pride. In res, ko je pesem utihnila, se je Janez obrnil k Jožetu in mu ginjen spregovoril:

“Jože, rojak, prijatelj, na kratko ti bom rekel: Hvala in Bog ti povrni! Ti si mi pripomogel do tega odločilnega koraka, ki sem se te dni trdno odločil zanj. Žal mi je za ta leta, ki sem jih izgubil v tujini, ali uverjen sem, da mi bodo dobro služila za mojo bodočnost. Sedaj vem, kaj je svet. Jože, Bog te živi!”

Šele po nekaj mesecih so razumeli to skrivnostno namigovanje Janezovo. Prejeli so namreč njegove poslovljne besede v pismu, ki ga je dal na pošto tik pred vstopom na ladjo. In so vedeli: Janez se vrača nazaj v svoje planinske kraje...

Doma

Počasi počasi se je Janez bližal domovini in domu. V mislih je priganjal ladjo, pozneje vlak, naj se vendar podvizata. Srce ga je gnalo v domačo hišo, komaj malo ga je zanimal svet, ki se je odpiral njegovim pogledom na vse strani. Tu in tam se je le zagledal v mikavno okolico, toda nehote mu je skoraj na glas ušel vzklík izza velike noči v Melbournu:

“Sedaj vem, kaj je svet!”

Nenadoma so stali pred njim prizori iz Meškove povesti “Na Poljani”. Nekoč jo je bral, premeška in preveč žalostna se mu zdela takrat, se je spomnil. Zakaj Meško tako silno svari pred tujino, zakaj se tako trese ob misli, da je domovina v grozni nevarnosti pred grabežljivimi kremplji nenasitnega Nemca?

Skušal je priklicati v spimin prizore iz povesti, pa tudi svoje občutke tedaj, ko jo je bral. Zaželel si je, da bi mogel čimprej spet dobiti v roke Meškovo knjigo. Zavedal se je, da bi jo bral zdaj z vse drugačnimi občutki.

“Sedaj vem, kaj je svet...”

Končno je bil doma in pogledal spet enkrat v oči očetu in materi. Korotan! Korotan!

“Mama, ali se spomniš, kako sem ti nekoč pripovedoval sanje,? Kako majhen sem še bil ta-

krat! Vse tisto sem res doživel, vsega je bilo dovolj, le notranje sreče nisem našel. Zato sem se vrnil. Danes vem, da človek ne živi iz domišljije, zdi se mi, da sem postal mož. Za nekaj časa sem ušel izpod tvojega in očetovega vodstva, zdaj sem spet ves vajin."

Toplo ga je poljubila mati, ves potolažen mu je oče stiskal roko.

★

Ni bilo treba dolgo, pa si je Janez ob posvetovanju s starši našel v sosednji vasi nevesto. Na svatbo je prišel tudi zdaj že zelo osiveli Janezov stari oče. Veselil se je z veselimi, kot da mu je odpadlo za ta dan breme visokih let. Pa se je zresnil in vsa življenjska modrost se je spet zbrala v njem.

"Janez, srečen sem, ko te vidim ob lepi mladi ženi. Čestitam ti, da si se spomnil, da človek ni nikjer tako srečen kot tu na deželi, v domovini, kjer mlad človek še lahko najde nepokvarjeno dobro dekle za spremljevalko po poti življenja".

★

Tako je naš Janez prebrodil mlakužo. Njena umazanija se ga ni prijela. Postal je možak, ki je vedno pripravljen z dobrimi nasveti koristiti bližnjemu.

Če bi ga bil ta, ki to piše, poslušal in ubogal, bi ne bil nikoli tukaj in Janezove zgodbe ne bi pisal v Avstraliji.

ECHIDNA — žival malopridna

M. Oppelt

ECHIDNA MENDA NIMA SLOVENSKEGA IMENA, pa tudi Avstranci ji ne pravijo tako. Poznajo jo pod imenom "Spiny ant-eater", v kolikor jo sploh poznajo. Morala bi pa biti bolj poznana, saj je pravo čudo med avstralskim živalstvom. Bolj prav: med živalstvom sploh.

Da dobi potomstvo, zvali jajce, ko pa mladič pride na svet, ga mati echidna — doji! Zdi se neverjetno, vendar je res. Morda si predstavljate kokoš, ki je izvalila piščančke, potem jih pa hrani z lastnim mlekom. Pa echidna niti malo ni kokoš, vendar tudi sesalec ne, čeprav daje mladičem zares svoje mleko. Ampak kako to more, ko nima dojk in bi mladiči zastoj iskali seske? Vse to je res, pa vendar ponavljam: doji! Čisto preprosto izloča mleko skozi drobne luknjice v koži, ki so znojnicam podobne. Res, čudna žival!

Še druga posebnost echidne je, da ima — ker spada med vrečarje — po najboljši avstralski tradiciji vrečo, podobno kot kenguruj. Toda ta vreča se pojavi na telesu echidne samo za čas, ko jo mladič potrebuje. Ko se mali junak postavi na lastne noge, se vreča zapre in — izgine!

Kako pa naj povem, kako to avstralsko čudo izgleda? Na sliki vidite, da je echidna podobna ježu. Vsaj na prvi pogled. Saj njeno telo pokrivajo bodice, kakor pri ježu. In res ji Avstranci v nestrokovnem jeziku pravijo "porcupine" — jezevec. Pa je to popolnoma napak, ker echidna ni v najmanjšem sorodstvu z ježem. Je sploh brez "zlahte" v živalskem svetu.

Echidna ni posebno velika. Njena dolgost je

kakih 45 cm. Živi v vzhodnih avstralskih državah. Ne razkazuje se dosti. Zimo vso prespi v drevesnem deblu ali razpoki med skalami. Hrani se z mravljinici in kako pride do njih, je spet njena posebnost.

V koničastem rilcu ima stisnjen raztegljiv jezik, ki se da jako podaljšati in je pokrit z nekako lepilo podobno tekočino. Čemu to, ona sama najbolj ve. Da nima takega jezika zastoj, nam je njegova uporaba najboljši dokaz. Ko zasluti mravljinice v drevesnem deblu ali v razpokah med skalami, se ji jezik prikaže iz rilca in se zarine v omenjene odprtine. Nekoliko ga tako podrži, pa ga kmalu potegne nazaj — z množico nalepljenih mravelj! Z jezika v želodec pa je kaj kratka pot!

Tak je ta "spiny ant-eater" — bodičasti mravljožer. Svoje ime, ki so ga ji dali Avstranci, pošteno zasluži. V učenem svetu pa seveda ostane — echidna.

“POD BOŽJO MISLIJO SMO”

ZAKAJ DEŽUJE TUDI NA MORJU?

Doživljaj mlade matere.

Marija Z.

ODMOLILI SMO V OTROŠKI SPALNICI K ANGELU varuhu in že sem se obrnila proti vratom. Tedaj se je zablistalo, zagrmelo in vllila se je ploha.

“Mama, zdaj ne smeš iti, ostani tu, da nas ne bo strah!”

Vrnila sem se k posteljicam in pokrila otroke z odejo preko ušes. “Nič ne poslušajte, kar zaspi-te!”

Pa Jožek, šestletni, si ni dal do sebe. Odrinil je odejo in stegnil roke proti meni.

“Mama, ostani, tudi pod odejo se sliši, kako tolče dež po oknih.”

Pogledala sem proti oknu in se obotavljala.

“Mama, zakaj pa dež tako hudo pada?”

“Bogec ga nam je poslal, saj je bila že velika suša. Kar radi ga imejmo.”

“Zakaj pa tako debelo pada? Bi lahko bolj počasi, da ne bi tako ropotalo. In zakaj tako grmi?”

“To se že potrpi, samo da pada. Kar potuhni se pod odejo iz zaspi.”

“Mama, zakaj pa dež tudi na morje pada, saj tam ni suša?”

“Saj ne veš, če pada tudi na morje.”

“Tokrat je, ko smo se šli kopat, pa je začel.”

“Hm! Ko že pada, se seveda ne ustavi pri morju.”

“Zakaj pa ne, saj na morju ni potreben?”

Ha! To je bilo težko vprašanje. Kaj naj odgovorim?

“Če bi dež ne smel padati na morje, bi bil čudež.”

“Mama, kaj pa je čudež?” se je oglasila štiritletna Verica.

“Čudež je taka reč, ki jo samo Bog zna narediti.”

“Vidiš”, je planil vmes Jožek, “Bog bi lahko ustavil dež pri morju, ko je tam brez dežja vse mokro!”

Vedela sem, da samo zato tako hiti z vprašanji, da bi ne odšla od njih. Na kratko sem odsekala:

“Lahko nočko, otroci! Jožek, te reči boš bolje

razumel, ko boš velik.”

“Zakaj pa moramo priti na svet tako majhni in moramo dolgo čakati, da zrasemo in kaj izvedemo?”

“To je Bogec tako uredil in ni slabo za nas. Lahko noč.”

“Jaz pa nisem rad majhen, velik bi že rad bil.”

“Jaz tudi”, se je bratcu takoj pridružila Verica in svetlo pogledala. Mala Milenica je pa že skoraj spala.

“Tiho bodita, da bo Milenica mogla zaspati.”

“Mama, zakaj pa mora človek spati?”

Zdaj mi je bilo res že dovolj. No, tudi dež je malo odnehal. Sicer pa nič rada ne vidim, da se mi otroci vdajajo strahovom.

“Lahko noč! Boš pa jutri še kaj vprašal.”

Še je vpil za menoj, jaz sem pa smuknila skozi vrata in jih zaprla za sabo.

Čudno! Tista vsiljiva vprašanja niso hotela ostati v otroški spalnici, preselila so se z menoj vred v mojo.

Prav res! Le čemu pada dež tudi na morje. Do nocoj si tega vprašanja nikoli nisem postavila. Otrok si ga je pa sam zasnoval. In zakaj ne? Ali ne pravi znan pregovor, da je prazno delo — vodo v morje nositi?

Spomnila sem se, kako dostikrat ugibamo, zakaj je toliko reči na svetu narobe postavljenih. Odkod zlo, čemu trpljenje, zakaj hudobija triumfira, pravica dobiva po glavi? Sto vprašanj, malo dokončnih odgovorov. Ali smo odrasli kaj boljše pred Bogom, kot so otroci s svojimi zvedavimi vprašanji pred nami?

Bog naj bi ustavil dež tik ob morju, zahteva moj otrok. Kak drug bi dodal, da tudi ob rekah, potokih, mlakah, lužah — saj je brez njega vode

dovolj. Pa če je ni, tiste kaplje niso potrebne, ko se bo po suhem kmalu nabralo dosti dotoka. Toda brez čudeža bi to ne šlo. Ali je Bog dolžan narediti čudež, da naši muhasti pameti ustreže?

Hm! Tako naj bi Bog ustavil tudi trpljenje, da se ne bi razlezlo tja, kjer ga je že popolnoma dosti! Toda kdo bo odločil, kdaj in kje ga je dosti? Če bi Bog ljudi spraševal, dva ne bosta enako povedala.

Jož, kakšni otroci smo!

Toda kaj je še vprašal sinček?

Zakaj moramo priti na svet — majhni? Pojdi in odgovorjaj! Kaj pomaga reči: Zelo čuden bi bil svet, če bi ljudje kar odrasli padali izpod neba

ali se dvigali iz zemlje? Otroci bi me morda vprašali: Mama, zakaj je pa treba, da so na svetu ljudje? Kdo ve za odgovor?

Zakaj moramo čakati — kot otroci na svojo doraslost — da bomo sto in tisoč božjih skrivnosti šele v večnosti razumeli? Zakaj nismo že tu na svetu dovolj modri, da bi pogledali za kulise božjega snovanja in segli do dna božjim načrtom?

Ali so ta vprašanja manj otročja od onih, ki sem jih pred minutami slišala v naši otroški spalnici? Jož otroci smo — veliki otroci, vse do smrti ostanemo to.

Vsa tolažba in vse veselje je v tem, da vemo: Bog ima otroke rad!

PISMO O BOŽJI PREVIDNOSTI

Dr. Alojzij Odar v Duh. življenju

Katoliški nauk

KATOLIŠKI NAUK O BOŽJI PREVIDNOSTI

Je jasen in trden. Vatikanski cerkveni zbor je slovesno izrekel nauk Cerkve v božjo previdnost. Tako pravi: "Bog vse, kar je ustvaril, s svojo previdnostjo varuje in vodi, ko sega s svojo močjo od kraja do kraja in vse prijetno ureja" (Mt. 8, 1.). Deizem in fatalizem sta torej obsojena. Bog se za vse zanima; za vse skrbi in vse vodi; nič se ne dogaja mimo njega.

Kralj zemeljskega stvarstva je pa človek. Za to skrbi Bog pred vsem zanj. Ni zlepa verske resnice, ki bi jo sv. pismo bolj naglašalo. V slikovitih primerah je Jezus prikazoval skrb nebeškega Očeta za nas. Le berite:

"Ne bodite v skrbeh za svoje življenje, kaj boste jedli, tudi ni za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več kot jed in telo več kot obleka? Poglejte ptice pod nebom: ne sejejo in ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice, in vaš nebeški Oče jih živi. Ali niste vi veliko več vredni kot one? Kdo od vas pa more s svojo skrbjo dodati svoji postavi en komolec? In za obleko, kaj ste v skrbeh? Poglejte lilije na polju, kako rastejo; ne trudijo se in ne predejo, a povem vam, da se še Salomon v vsem svojem sijaju ni oblačil kakor katera izmed njih. Če pa travo na polju, ki danes stoji in se jutri v peč vrže, Bog tako oblači, ne bo li mnogo bolj vas, maloverni?... Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse to "se vam bo navrglo".

Bog je za vse poskrbel

Seveda je treba slikovito govorjenje Gospodovih prilik pravilno razumeti. Nevera jih prevrača v sramotilno in smešno. Toda s tem dela

Misli, August, 1960.

krivico Kristusovemu besedilu. Kristus ne uči otročje, naj bi človek posnemal ptice in lilije. Povedati hoče le to, da je Bog za vse poskrbel.

Seveda pa za vsakega na način, ki je primeren njegovi naravi. Lilija raste na polju. Nič se ne premakne, a vendar dobi vse, kar potrebuje. Krasne so njene barve, lepše od Salomonovega škrlata in zlata. Drugače pa skrbi Bog za ptico. Dal ji je čutila in krila za letanje. Sama si mora iskati hrano.

Človek pa je prejel od Boga spet svoje zmožnosti. Z njimi si more priskrbeti, kar potrebuje. Zemlja je za vse dovolj bogata. Kristus svari pred čezmerno skrbjo za zemeljske dobrine. Tako delajo pogani, ki nimajo pravega pojma o duhovnem življenju in večnosti. Zanje ima zemeljsko življenje svoj zadnji namen.

Drugače je pri kristjanih. Ti morajo iskati najprej božjega kraljestva in njegove pravice. Vse drugo je postransko v primerjavi s to nalogo, čeprav je tudi potrebno. Pri svojem zemeljskem delu mora kristjan računati z božjo pomočjo. Moliti mora zanjo. Seveda pa Bog ni avtomat, ki bi ti moral storiti, kar ravno hočeš. Molitev ni magično sredstvo, s katerim bi človek nadvladal Boga.

"Zgodi se tvoja volja, o Bog!" nas je učil moliti Kristus. Božja volja pa ni vedno naša volja. Naša volja se vedno ne sklada z njo. Naša majhna človeška modrost ne sme predpisovati neskončno modremu Bogu, kako naj vodi svet. Že po preroku Izaiju nas opominja Bog: "Moje misli niso vaše misli in vaša pota niso moja pota. Zakaj kolikor višje je nebo od zemlje, toliko višja so moja pota od vaših potov in moje misli od vaših misli. (Iz. 55, 8-9)

(Pride š.e.)

TONČEK IZ POTOKA

Povest
Spisal p. Bazilij

In še nekaj je skrivala skrinja! Zvit pergament s pečatom: staro listino, katere si Tonček skoraj ni upal potegniti iz pločevinaste urne. Pozneje morda, ko bo poznal črke. Pa saj jih oče tudi poznajo in vendar ne razumejo, kaj stoji na papirju... Vendar je Miha zvedel za vsebino od svojega očeta in temu jo je pravil stari oče. Tudi pri župniku je bil некоč z urno in mu je duhovni gospod vse raztolmačil.

Enkrat samkrat pomni Tonček, da je oče pergament razvil in pokazal otrokom.

Slovesno se je tistikrat potoški Miha smejal izpod sivih brk in gledal svoj drobiž, ki je radovedno strmel v skrbno napisani papir.

"Vidite, otroci, to listino je некоč dobila naša hiša. Takrat so bili kmetje še odvisni od gospodov, ki so stanovali po mogočnih gradovih. Stiški pa so imeli nad sabo bele menihe, ki so bili edini pravični gospodarji. Sicer so tudi oni pobirali desetino in zahtevali od tlačanov delo. Vendar niso nikoli povzročali krivic kot krvavi graščaki. — Pa je prihrumel Turek v deželo: v rdečih hlačah in s krvavim mečem... Brrr! Tonček bi zavekal, ko bi videl dolge turške brke! — V sam kloster bi vdrli in pobili menihe in kmete, ki so se zatekli tjakaj s svojimi družinami, da jim ni v zadnjem hipu Potoški Valentin zastavil pot in z gorjačo kot snope drugega za drugim pometal z obzidja... Tine je bil končno predrt s turško sulico, a medtem so tudi drugi utegnili priskočiti in so Turkom ubranili vstop v samostan. Valentinov sin Janez je po prestani nevarnosti postal svoboden desetine in tlake, dokler bo v Potoku gospodaril Pintarčkov rod. In še novo domačijo mu je postavil samostan, ker je staro požrl turški ogenj. — Vse to stoji na tem listu, ki so ga presvitli opat stiški podpisali s svojo roko in nanj pritisnili samostanski pečat..."

Sicer otroci niso dosti razumeli, vendar se jim je zdelo po prazničnem očetovem glasu, da je popisani zvitek dragocena stvar.

"Ni kar tako udrihati Turka za Turkom z gorjačo po glavi," je vselej mislil Tonček, kadar je sedel na robu skrinje. Dobro se mu je zdelo, da je junak Tine pod Pintarčkovo streho jedel žgance kot jih on. V svoji gorečnosti si je skoraj zaželel, da bi zopet prihlačal rdeči Turek in bi ga zdaj on naklestil po betici. Toda kaj, ko je tako pri tleh! "Tonček bi zavekal, ko bi le ugledal dolge turške

brke," so dejali oče. In dečko jim verjame. Oni že vedo, po čem je moka v Potoku!...

Po tistem dopoldnevu, ko se je Janez zaradi svojega brata kopal v luži ob hlevu, je Pintarčkov najmlajši zopet sedel na robu skrivnosti skrinje in pregledoval njene zaklade. Nenadoma pa so vrata podstrehe pritajeno zaječala. Tončka je postalo strah: najbrž je še vedno mislil na rdečega Turka. Morda je ravno zato obsedel kot okamenel. Nič ni bilo hudega, kajti kmalu je spoznal Janezovo postavo. A brat seveda ni slutil, da ga iz temnega kota nekdo opazuje.

Janez se je po prstih primaknil k tramu, kjer so bile obešene kose.

"Le počemu bo rabil koso?" je tuhtal Tonček.

Brat pa je stopil k dimniku, v katerem so se na palicah med kosi svinjine sušile klobase. Dvignil je koso in: "Resk!" — ostrina je dregnila v klobaso ter jo preščipnila. Nato je fant samo malo pobezal in je že padla s palice ter se znašla v rokah...

Tonček je bil presenečen. Brat — tat! Tak zatorej so oče že nekajkrat tožili, da mora hoditi maček v dimnik!

Nič več ni mogel molčati, kar sama so se mu odprla usta. "Janez, kradeš..." je pritajeno kriknil.

Brat je prestrašeno pogledal v kot in spustil koso, da je neuglašeno zapela ob tram. Potem je spoznal svojega mlajšega brata in skočil k njemu.

"Molči in ne povej očetu! Pa ti ne vrnem za tisto, saj veš..." je šepetaje prosil.

Tonček je prikimal, da sam ni vedel kdaj. "Na!" mu je Janez porinil kos klobase v roko. "Nikomur ne pravi!..." Obrnil se je, obesil koso na prejšnje mesto in tiho izginil po stopnicah. Tonček je ostal sam...

Ne, ni bil sam! Vest je bila pri njem in je kričala kot še nikoli v življenju. Ukradena klobasa ga je pekla v prste, da je ni mogel več držati. Zabrisal jo je v temni kot. "Maček naj jo, če hoče, ali pa miši! Ne maram!" je skoraj glasno bruhnilo iz njega.

Potem je zaprl skrinjo in odšel s podstrehe. Tatu podpira in ni vreden, da gleda svete stvari...

Iz bojazni pred bratom res ni povedal očetu, kaj je videl pod streho. No, sicer je pa Miha kmalu sam prišel na to, kdo je "maček". Šele takrat je Tonček odleglo. Brat je bil kaznovan, da ga je bilo sram, Tonček pa je sklenil, da ne bo kradel nikoli v življenju. Naka, kradel ne! — — —

★

Drugače sta se Tonček in Janez kar dobro razumela, dasi je bilo med njima skoraj deset let razlike. Ono pomlad pa še prav posebno, ko sta napravila načrt, da bi postavila čebelnjak.

Očetu se je kar samo smejalo, ko mu je Janez razkril svojo željo in je bratu tudi osemletni Tonček moško pritrdil. "Zakaj bi jima ne pomagali, če imata veselje," si je mislil. Potem se je prav po očetovsko pomenil in jima vse obljubil. Takoj so odšli za hišo, da pregledajo in odmerijo prostor ter ugotovijo pravo lego.

"Tu bi kar bilo. Sem že sam večkrat delal načrte. Kdo bi si mislil, da me bosta vidva prehitela..."

Janez je šel naslednji teden z vozom na podbreško žago po deske, nato se je v Potoku začelo delo. Oče je bil več za hišo kot v mlinu, tako je pomagal sinovoma z besedo in spretno roko. Brez njega bi iz brega za hišo nikoli ne zrastel čebelnjak. Vendar jima je pustil veselje, da delata sama, neskaljeno.

Juhej! Čebelnjak!... Nekaj panjev bodo imeli oče, dva Janez in dva Tonček.

"Še Martinu bi prepustil enega, da se ne bo kisló držal, ko se bomo mi oblizovali z medom. Bo vsaj vedel, da spada k Pintarčkovi hiši," je bil darežljiv Janez.

Ženskam pa nič! Saj se tako samo smejejo in hodijo izza vogala oprezovat, "kdaj bo pasja hišica gotova"...

"Le čakaj, Neža! Še medene žlice ti ne bom dal oblizniti," je grozil Tonček svoji dvojčici. Pa le bolj za šalo. Saj je bil tako v delu, da se ni jeziti ni utegnil.

Žaga je pela, strugalo je žvižgalo in gladilo deske, kladiva so zvonko udarjala...

"Bo, bo," se je smejal oče in trepljal Tončka po rami. "Pridna sta, da drug drugega pre-

Misli, August, 1960.

kašata. Ako bi bila dekleta take vrste pri hiši, bi mleko v Potoku nikoli ne prekিপelo..."

Ho, ho! Si videl, kako hitro so glave Pintarčkovih deklet izginile za vogal? Oče znajo udariti po pravi struni...

Ko je v soboto pred svetim Markom v Stični zvonilo delopust, sta bila potoška tesarja gotova. Oče ju je povabil v hišo na kozarček cvička. Naj ga danes tudi Tonček pokusi, saj je bil ves čas priden pri delu!

Pa sta se oba komaj spravila izza hiše. Čebelnjak je stal z okrašeno smrekico na strešnih škarih, ves nov in brhek: kot zastaven dolenski fant v praznji obleki in s krivci za klobukom. Na stranici pa se je prav na daleč videlo, kar je urezala očetova roka:

T † J
1 8 7 8.

Tonček in Janez, leta Gospodovega tisočosemstoosemisedemdesetega...

Naslednji teden je prišel iz Vira krovec Boltek: čebelnjak je dobil slamnato streho, da se je nova bleščala kakor zlato. Ne bo je zlepa premočil dež! Oče, ki je imel roko tudi za čopič, pa je narisal končnice panjev: svetega Mihaela, ki preganja hudobca v rdeči pekel; potem svetega Janeza Krstnika in svetega Antona s prašičkom. Na vrsto je prišel tudi hišni patron, sveti škof Valeitin, za njim pa manj pobožne slike. Seveda ni manjkal rdeči turški hlaçon, nad katerim Potoški Tine vihti svojo gorjačo...

Celo Tonček se je spravil k slikanju, dočim Janez ni imel veselja. Njegova končnica je predstavljala vogal Pintarčkove domačije, izza katerega gleda zmršena dekliska glava in kaže jezik: Neža... — A njegova umetnina je bila še isti dan popackana. Sestrino delo.

Kmalu je v Potoku oživel prvi panj. Vse lepše je bilo na Pintarčkovi domačiji, ko so za hišo brenčale čebele. Tonček bi jih poslušal ves dan, pa se ne bi naveličal. Vprav v nasprotju s svojo dvojčico, ki čebel ni mogla. Od tistikrat, ko je z oteklim obrazom bežela od čebelnjaka. Zakaj pa je hotela priti s slamico do medu, sladkosnedka!

MOJ OBISK V TASMANIJI

P. Bazilij, Melbourne

ŽE VELIKOKRAT PO PRIHODU V AVSTRALIJO sem si stavil vprašanje: "Kaj pa tasmanski Slovenci?" Marsikoga sem že srečal v Melbourneu, ki mi je v pogovoru povedal, da ga je emigracijski urad najprej poslal v Tasmanijo in je šele po več letih preseljal v Viktorijo. Vsakdo je vedel, da je bilo veliko naših rojakov tamkaj takrat, a počasi so se raztepli. Koliko jih naj bi še bilo po teh desetih letih emigracije, mi ni znal nihče odgovoriti.

Tasmanski Slovenci! Da, veliko sem mislil nanje. Vedel sem, da še nikoli niso dobili obiska slovenskega duhovnika. Smo pač samo trije za vse ozemlje ogromne Avstralije in kakor razdeljuješ delo, ti zaradi razdalj zmanjka časa. Vendar sem že pred tremi leti sklenil zbirati naslove tasmanskih rojakov. Res sem jih nabral kakih deset, pa še te z veliko težavo.

Dne 11. septembra lanskega leta sem se zaradi neke poroke moral oglasiti v župnišču v Carltonu. Father Kelly mi je povedal, da imajo ravno visokega gosta v hiši, tasmanskega nadškofa Younga. Povabil me je na večerjo in že sem se hotel zahvaliti ter povedati da nimam časa, ko mi je zopet oživel misel na tasmanske rojake. Tako sem ostal in po večerji posedel z nadškofom v prijetnem razgovoru.

Nadškofa Younga se spomijam iz slike v ameriških časopisih v času, ko je bil imenovan za nadpastirja. Bil je najmlajši izvoljeni škof na svetu: če se ne motim, je imel komaj 32 let. Kmalu so mu poverili Tasmanijo in v najinem pogovoru tisti večer sem videl vso njegovo skrb za svojo čredo. Ni mi bilo treba niti vprašati, če bi smel kdaj "skočiti" na otok. Ko sem mu govoril o svojem delu po Viktoriji in Južni Avstraliji, se je zamislil in dejal: "Hm, če so Slovenci tukaj, morajo biti tudi v moji škofiji, samo poznamo jih verjetno samo pod imenom 'Yougoslavs'. Kdaj jih pridete iskat?" Povedal sem mu, da je prosta kvečjemu ena izmed petih nedelj v letu, kadar pride. In udarila sva v roke.

Tako sem vključil Tasmanijo v svojo veliko "župnijo".

NA PRVO POT

Doma sem takoj pregledal koledar za letos. Maj ima pet nedelj. In napravil sem križ na peto majsko nedeljo, da je ne obljubim kam drugam.

Tudi zemljevid sem pogledal. Tasmanija je v primeri z Avstralijo kakor majhna pika. In to me je zavedlo, da sem si jo predstavljal mnogo manjšo. Niti nisem računal, da bi bilo treba z avtom preko vode. Oppetov Marjan pa mi je v svojem zanimivem predavanju na tretjo nedeljo v marcu prikazal velikost Tasmanije: nekaj nad tri Slovenije obsega. Seveda, saj je avstralska celina za celo Evropo, torej bo tudi ona pika pod njo kaj velika. Bo treba z avtom na pot, sicer bom na otoku popolnoma ohromel.

Nova težava je nastala, ko sem hotel kupiti vozno karto za "Princess of Tasmania", edino ladjo, ki prevažata med Melbourneom in Tasmanijo avtomobile in potnike. "Za dva meseca so vsa mesta zasedena", se je glasil odgovor. Razlagal sem, da ne potujem kot turist ampak je to moj poklicni okisk ter tudi izbrani čas edini prosti čas na razpolago. Zapisali so me na rezervno listo in končno sem le dobil vozovnico v roke: zase in za avto. Bog blagoslovi tistega, ki se je premislil in odpovedal potovanje, da sem tako dobil mesto! Drugič bo treba pač pravočasno rezervirati prosto mesto! Vedno se učimo, kaj?

Tako sem končno lahko sporočil hobartskemu nadškofu, da pridem in kdaj. Poslal mi je ljubeznivo pismo, ki je vsebovalo tudi njegovo pismeno dovoljenje za izvrševanje duhovniške službe v njegovi škofiji. Povedal mi je, da ga žal ne bo doma in se ne bova več videla: odhajal je v Rim, da poroča o svoji škofiji.

Ker je četrta nedelja (22. maja) določena za slovensko mašo v Adelaidi, Južna Avstralija, sem bil ta dan seveda tam. Mašo smo imeli kakor navadno ob štirih po poldne. Redno ostanem tam še nekaj dni po nedelji, to pot pa sem moral kar takoj po maši proti Melbourneu. Vozil sem vso noč: bilo je deževno in kaj zaspano vreme in tudi meni se je pošteno dremalo za volanom. Le misel na Tasmanijo me je gonila, da nisem kje obstal in se naspal. Saj sem imel vozno karto za ponedeljek (23. maja) zvečer in če zamudim ladjo, tasmanskih Slovencev ne bom videl. Tako sem le srečno privozil v Melbourne, odmahoval v domači kapeli ter uredil še nekaj nujnih stvari. Za počitek mi je zmanjkalo časa, pa nič za to! Končno sem nartpal avto z vsem potrebnim in se okrog šeste ure odpeljal proti melbournskemu pristanišču.

"PRINCESS OF TASMANIA" je nova ladja. Lansko leto je bila zgrajena v New Castle, N.S.W. Ima 4.619 ton in more sprejeti 334 potnikov, 100 osebnih avtomobilov in še okrog 20 velikih tovornih transportnih avtomobilov. Je res lepa in udobna, tudi dovolj velika.

Bilo je že temno, ko sem vozil mimo pristanišča proti Williamstownu. Vso v lučkah sem zagledal "princezo" na vodi ob Williamstown Road, kjer ima svoj Terminal. Priključil sem se vrsti avtomobilov in počasi smo se pomikali proti velikim odprtim vratom na ladjinem zadnjem koncu. Uradnik je utrgal karto, drugi mi je pritisnil na okno listek, da nimam v avtu sadja, tretji je dal znače, kam zapeljati — in znašel sem se v ogromnem prostoru samih avtomobilov v ladjinem trupu. Pol ure kasneje so se vrata hermetično zaprla.

Ob osmih je zatulila sirena. Ladja se je začela odmikati od kraja. Odpotovati z ladjo je res vse nekaj drugega kot z vlakom ali avtomobilom.

Zanimalo me je, kako so spravili v ladjo vse avtomobile, ker jih je še toliko prišlo za mano. Šel sem v ladjin trup in se res začudil: svojega konjička sem našel šest čevljev pod stropom, pod njim pa drug avto. Kako je zlezal tako visoko, mi je bila uganka. Res so mojstri in izrabijo sleherni kotiček. — Nato sem šel iskat svoj spalni prostor. Poleg kabin ima "Princess of Tasmania" še tri velike sobane z vrstami naslonjačev. Našel sem svojega: številka 314. Pokril sem se z deko in kmalu sem se izgubil v deželi sanj. Preutrujen sem bil, da bi smrčal; vsaj slišal se nisem. Sosed me pa tudi ni dregnil sredi noči pod rebra, kakor predlanskim za božič, ko sem po polnočnici frčal iz Melbourn v Adelaido za slovenski božično mašo.

NA TASMANSKIH TLEH

Morje je bilo mirno, hvala Bogu. Pravijo, da je večasih med Tasmanijo in celino dokaj razburkano, a to pot nam ni bilo treba držati krožnikov pri zajtrku. In ko se je dvignila megla, so sončni žarki posrebrili morsko gladino, v daljavi pa se je že prikazala tasmanska severna obala. Zlasti mestee Burnie se je kopalo v soncu. Pokazal mi ga je skozi okno moj nočni sosed, mlad medicinec melbournške univerze, iz Burnie-ja doma. Z njim sem se zapletel v živahen pogovor. Njega je zanimala Slovenija in njene razmere pod komunistično oblastjo, enako Združene države in Kanada, jaz pa sem mu stavljaval vprašanja o Tasmaniji. Zanimalo me je, če ima otok kaj domačinov, aborignov. Odkimal je in nekako grenko povedal: "Tasmanski prvi naseljenci so problem aborignov bolj

Misli, August, 1960.

po domače rešili: iztrebili so jih. Zadnji je menda umrl pred kakimi tridesetimi leti..."

Zamislil sem se v žalostno usodo aborignov. Kaj res ne bi bilo prostora za vse, bele in črne? Kaj ne sije božje sonce na vse ljudi enako? Kje je zapisano, da smo beli več vredni? Pred Bogom smo vsi enaki in le toliko veljamo, kolikor imamo v srečo ljubezni do Boga in sočloveka. Žal mi je bilo, da po Tasmaniji ne bom srečaval teh preprostih črnih ljudi, kakor jih zlasti po severnem delu Južne Avstralije. Navadil sem se jih: del Avstralije so in dežela v prvi vrsti pripada njim. Tasmanija jih žal nima več...

"Princess of Tasmania" je okrog desetih počasi zavijala v zaliv Devonporta. Končno nas je vrv privezala na zemljo. Vrata so se odprla in kmalu so klicali mojo barvo. V pol ure sem prišel na vrsto in moj konjiček je odrzel na tasmanska tla.

Bil sem presenečen, ker me je pričakal kaplan iz mestne katoliške župnije. Frančiškani iz Launcestna so mu sporočili, da pridem, pa je skočil, da mi pokaže pot. Ob pol dvanajstih sem maševal za otroke katoliške šole: bil je ravno praznik Marije Pomagaj, ki je patrona Avstralije. Tudi naša brezjanska Kraljica ima ta dan svoj praznik.

Fletno sem doživel v zakristiji, kjer sem obelkel frančiškansko kuto. Ministrantje še nikoli niso videli frančiškana. Čim sem dal kapuc na glavo, je enemu ušel smeh. Z roki na ustih je dejal poglasno ostalim: "Look, Robin Hood!..." Na televiziji, ki je ravno nastopila svojo pot po Tasmaniji, je videl Robin Hooda s kapuco, drugega s kapuco pa — mene.

(Dalje prihodnjič)

I Z T O R B E (s str. 237)

spodrsnila in se zasadila v stopalo. Fant se kljub temu zna nasmejati. Le pogum, fanta!

Smerdelovi, Godinovi, Koprivčevi, Geršakovi — lepe nove domove imajo. Bile so nemajhne žrtve — Bog daj srečo in blagoslov!

Pri Streharjevih se je oglasil prvorojenček. Pri krstu 17.6. so mu dali ime Branko Ferdinand. Očetu Ferdu in materi Ani čestitke!

Več novic zaradi zime in snega ni bilo mogoče nabrati. V sredo popoldne je sicer sonce že polizalo ves sneg, ostale so le še pege po senčnih pobočjih. Toda jaz sem moral na vlak — zeblo me je pošteno vso pot, šele tik pred Sydneyem sem začutil veliko spremembo. Ker sem bil toplote potreben, si mislim, da tudi ta opazka spada v mojo — popotno torbo...

Kaj pravite

Pismo iz Melbourn

Dragi p. urednik: —

Imam majhno zgodbo za Vas. Bolje rečeno: vprašanje, ki bi zanimalo še koga drugega. V Melbournu je nedavno vzbudila veliko pozornost sodna razprava, pri kateri je bil neki "Jehova Witness" obtožen, da ni dovolil transfuzije krvi za svojega otroka. Otrok je zato umrl.

Kmalu po tisti razpravi pa potrkna na moja vrata en tak "Witness". Ti ljudje navadno hodijo za week-end po hišah in ponujajo brošure, knjige itd. Veliko naših ljudi je v Avstraliji prvič prišlo v stike s takimi "dor-to-door" verami. Tisti capin, ki je mene obiskal, me je našel itak pri slabi volji, potem pa še njegova vsiljiva propaganda! Tak sem bil, da bi ga najrajši pretepel in mu povzročil potrebo — transfuzije krvi... Kar človeka najbolj razdraži, je to, da čimbolj se ga otepaš in odklanjaš njegove ponudbe, da bi kaj kupil, bolj vsiljiv postane. Ko je zvedel, da sem katoličan, se mu je verjetno zdelo, da je zadeva še bolj zanimiva in bo njegov čas dobro izrabljen. Trdil je, da je v "Bible" pisano, da se ljudje ne smejo vojskovati, v vojnah pa katoličani morijo katoličane. Dalje: Pisano je, da človek ne sme sprejeti krvi od drugega človeka, in tako dalje. Najbolj me je razkačilo, ko je povedal, da oni v slučaju vojne ne bodo branili domovine. Potemtakem se bomo morali katoličani boriti, da bodo taki capini še naprej raznašali svoje neumnosti "door-to-door."

Povejte, kako se rešiti takih nadležnih obiskovalcev. S svoje strani mislim, da bi bilo najbolje kupiti hudega psa in ga privezati k vratom zoper take vsiljivce. Kaj pa Vi pravite? — **Naročnik.**

Dragi Naročnik: —

Morda Vaša misel o potrebi "hudega psa" zoper take vsiljivce ni najslabša ideja. Vendar naj ne bo to zadnja beseda. Navadno, kolikor vem iz drugih ust, se dajo te vrste vsiljivci vendar odpraviti z mirno, pa odločno besedo: Ne želim in ne potrebujem vaše propagande, izvolite me pustiti pri miru. Enkrat za vselej si prepovem vaše

obiske, sicer bom moral poklicati na pomoč oblasti.

Če vidijo, da jih odločno odklonite, kakor hitro spoznate, kaj predstavljajo, bodo šli svojo pot in vas ne bodo spet nadlegovali. Kakor hitro jih pa pustite v hišo in jim daste spregovoriti, ste že v godlji. Začno vam navijati plošče, razkladati svojo vero, pobijati katoliško itd., prav kakor ste opisali.

Ni treba poudarjati, da je njihova "vera" prazna slama. V tem pogledu so siromaki in vsega usmiljenja vredni. Toda prišlo je pač do dolge vrste takih in podobnih "ver", ko si ljudje domišljajo, da lahko sveto pismo vsak po svoje razlaga. Tu lahko vidimo modrost naše Cerkve, ki prepoveduje katoličanom brati sveto pismo, ki ni odobreno od škofa in nima nič razlage v katoliškem smislu. Kristus je izročil svoj nauk nezmojljivi Cerkvi, da ga razširja in razlaga, ne pa vsakemu domišljajvcu, ki misli, da je poklican za ustanovitev nove vere.

Tisto, da so "Jehovine priče" zoper vojno, še daleč ni najslabša reč. Le žal, da obsodba vojne, ki jo je res najti v sv. pismu, tako počasi prodira v svet!

Ko se otepamo — in to po vsej pravici in dolžnosti — teh vsiljivcev, pa nikar ne prezrimo nekaj drugega. V eni stvari so vsega občudovanja vredni — v gorečnosti za širjenje svojega nauka! Naj bo ta gorečnost še tako napačno usmerjena, zanje pomeni kolikor toliko osebno žrtve. Koliko osebnih žrtev pa poprečen katoličan zastavi za širjenje katoliškega nauka, ki o njem pravi, da je njegova vera?

Slučajno sem skoraj v istem času, ko je prišlo Naročnikovo pismo, bral številko "Katoliških misijonov" — mesečnik, ki izhaja v Argentini. In v njej piše misijonarka Sestra Šubelj, umsiljenka na Portugalskem, med drugim takole:

"Učiti se moramo od sosedov protestantov! Priče Jehova so narasli v 25 letih za 2300 odstotkov. Vsak ud uporabi tedensko več ur za to, da bi pridobil novih udov."

Seveda je ta njihova "gorečnost" napačna, imenovati jo moramo "fanatizem" — strastno zaletelost. Toda žrtvujejo se, osebne žrtve doprinašajo in to je priznanja vredno. In je res, kar pravi slovenska nuna: Njih "vero" je treba obsojati in se čuvati pred njo, od njihove požrtvovalnosti se pa le lahko — učimo... Ur.

ROMANJE! Granville 14. avgusta.
Glej strani 250-251.

Spet Nova Knjiga!

Pavla Miladinovič

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA V ARGENTINI je kot svoje 37. izdanje poslala v svet novo knjigo pod naslovom DNEVI SMRTNIKOV. Knjiga je zbirka izbrane proze, ki je nastala v emigraciji. Predstavlja nam 16 slovenskih pisateljev in eno pisateljico, ki so napisali svoje reči izven domovine. Njihova imena so nam garancija, da je knjiga vredna vse pozornosti. Vsako delo zase je odlično, celota knjige je brez dvoma reprezentativen izbor proze, iz katere odseva naša emigracijska miselnost.

Knjigo je uredil slovenski skladatelj v Argentini, član SKA, Alojzij Geržinič. Za gradnjo knjige je bilo treba dosti truda. To bo rad priznal vsak pozoren bralec, ki med čitanjem delo tudi ocenjuje.

Gotovo je urednik čutil težko vprašanje: Kaj sprejeti v knjigo, kaj izpustiti? Mislim, da bi nihče ne rešil tega vprašanja bolje od Geržiniča. Knjigi je zasnoval štiri dele: Dan — Noč — Mrak — Sij. Zbrano snov je porazdelil tem naslovom primer-

no. Škoda, da si MISLI ne morejo dovoliti več

prostora, kajti rada bi našela značilne poteze vseh pisateljev, ki jih najdem v knjigi. Ker jih je 17, bi pač zavzelo preveč prostora.

V prvem delu — DAN — preveva vse črtice neskajljena ljubezen do domovine, kakor je bila, ko smo bili še doma. Danes gledamo to domovino le z notranjimi očmi. Med branjem mi je stal pred očmi naš stari pregovor: Ljubo doma, kdor ga ima...

Drugi del — NOČ — je pečat našega vojnege časa, naše duhovne noči in grozot v bratomorni vojni — pečat trpljenja tistih, ki so z vero v Boga darovali svojo kri za dom.

V tretjem delu — MRAK — je naslikana trpka usoda emigrantov, ki predano nosijo svoj križ v borbi za golo eksistenco, naslonjeni na spomine na domače in domovino — podprti z grenkimi izkušnjami. Tudi humorja tu in tam ne manjka — dokaz, da vendar počasi ozdravljamo od ran, ki smo jih dobili v noči razkola.

V četrtem delu — SIJ — se človek že dviga iz mraka in upanju na rešitev z vero v Boga na poti v svetlobo.

Prepričana sem da mi bo vsak bralec in literarni kritik pritrdil, če zaključim: Knjiga je vredna branja, saj vsebuje dela, ki so brezdvomno nadpovprečne kakovosti. Dobite jo pri MISLIH, cena je označena na ovitku med drugimi knjigami.

DVE SMRTI MED SLOVENCİ V SYDNEYU

LUDVIK DEKLEVA

JOŽE NOVAK

V soboto 2. julija je odjeknila žalostna vest, da je prejšnji večer na nepojasnen način nenadoma umrl splošno znani in priljubljeni rojak Ludvik Dekleva, doma iz Ilirske Bistrice, lepo vrsto let bivajoč v Avstraliji. Star je bil 39 let, samec. Zadnje čase je tožil nad glavobolom in hudim pritiskom krvi. Truplo rajnika je dala sestra prepeljati v Melbourne, kjer ona živi, da ji bo grob dragega brata bolj pri roki. V Sydneyu smo spravili zanj sv. mašo 10. julija in pogrebne molitve v slovensčini pred prevozom po zraku.

Kdor je Ludvika le enkrat srečal v življenju, ne bo pozabil njegovega veselega živahnega značaja. Ljubil je slovensko pesem, narodno in cerkveno. Rojakom je rad pomagal ob raznih priložnostih, pogosto je zbral večjo družbo pri sebi in jo zabaval, kot je le on znal. Poleg drugih spretnosti mu je šlo posebno dobro od rok balinanje, ki ga je uvedel celó med fante v Snowy.

Mir božji Tvoji duši, Ludvik, v Očetovi hiši, to bodi naša molitev.

Mlad, komaj 34leten, je moral zapustiti soprogo Shirley in lepo hišico v sydneyskem predmestju Ryde. S težkim trudom si je zgradil dom in z ljubeznijo negoval vrt okoli njega. Zahrbna bolezen se je dala spoznati šele, ko je bilo že prepozno za zdravniško pomoč. Vdano je prenašal trpljenje in zavračal pomilovanje. Dal je poklicati slovenskega duhovnika in prejel od njega zadnjo tolažbo sv. zakramentov. Dan pred smrtjo je celo odklonil pomirjevalno iglo, ker je hotel pri polni zvesti izročiti dušo v roke Očetove. Izdihnil je v ponedeljek 4. julija.

Zadušnica se je darovala ob obilni udeležbi prijateljev in znancev v cerkvi sv. Karla, Ryde.

Rajni Jože je bil doma v Celju, kjer mu še živi oče Franc, v Avstraliji je pa več sorodnikov. Naj mu sveti večna luč!

Pogreb se je vršil na obsežnem pokopališču severnih mestnih okrajev. Dolga vrsta vozov z žalujočimi je pričala o Jožetovi priljubljenosti.

POGLED V AVSTRALSKO KMETOVANJE

M. Oppelt

MARSIKOGA BO ZANIMALO, KAKSEN JE ODSOTOTEK obdelane zemlje na avstralskem kontinentu. Naberimo si nekaj podatkov.

Od celotne avstralske površine služi danes kmetovanju 60 odstotkov: poljedelstvu in živinoreji. Ostala površina je puščava, pokrajine z nezadostno močjo v obliki dežja in vode iz zemlje. Pa tudi zemlja sama ni rodovitna in je predvaja za obdelovanje.

Od navedenih 60 odstotkov odpade 57 na živinorejo, in samo 3 na poljedelstvo.

To se zdi skoraj neverjetno, ali ne? Vendar je res. Pač ne moremo primerjati Avstralije z deželami, ki so nam znane. Avstralija je sicer skoraj tako velika kot Evropa, njena klima se pa težko primerja z evropsko. Glavni vzrok, da poljedelstvo v Avstraliji ni bolj razširjeno, sem že omenil: pomanjkanje vode. Le s silnimi stroški je mogoče pretvarjati divjo, pusto zemljo v rodovitna polja, kjer je klima neugodna. In tu je treba upoštevati, da je komaj četrtnina Avstralije klimatsko pripravna za obdelavo za več kot 4 mesece v letu. Samo 9 odstotkov celotne površine ima tako klimo, da dopušča obdelovanje skozi 8 mesecev.

Gotovo se bo ta nizki odstotek (3%) obdelane zemlje v bodočnosti povečal. Pa se oglašajo strokovnjaki, ki sodijo, da nikoli preko 10% celotne površine.

In vendar Avstralija v veliki meri sama živi od živinoreje in poljedelstva, poleg tega je njeno blagostanje odvisno od izvoza teh produktov. Saj izvažata Avstralija v tuje dežele 95% volne, 33% masla, 50% sira, 27% mesa, 62% žita, 57% sladkorja in 33% sadja.

To je mogoče zaradi tega, ker je tista njena zemlja, ki se izkorišča za poljedelstvo, zelo rodovitna in znajo poljedelci modro ravnati z njo. Dolga leta študija so pokazala, da ni toliko važno, koliko zemlje imaš za obdelovanje, ampak kako jo obdeluješ. V učenih besedah povedano: ne gre toliko za ekstenzivnost kmetovanja, gre v prvi vrsti za intenzivnost. Da avstralski poljedelec gospodarja intenzivno, je razvidno zlasti ob pridelovanju žita: nikjer drugje na svetu ne pridelajo na enem akru po 23.3 bušlov zrna (bushel žita tehta 60 lbs).

Ko govorimo o avstralskem kmetovanju in ugibamo o njegovi bodočnosti, je na mestu, da opozorimo na velika gradbena podjetja, ki so

usmerjena v racionalno gospodarstvo z vodo. Voda je dragocena stvar v Avstraliji, velja pa tudi tu znani pregovor: Voda dobro služi, pa slabo gospodarji. Sicer pravkar omenjena gradbena podjetja morda v prvi vrsti merijo na razvoj industrije, vendar je v načrtu tudi korist za razvoj poljedelstva.

Elektroenergija je bila največja skrb ljudi, ki so pred leti planirali razvoj avstralske industrije. Vse je namreč odviselo od tega, če bodo nove tovarne imele dovolj električne sile, ki naj bi gonila stroje. Avstralija se ni smela ustrašiti silnih stroškov, morala je pogumno na delo, da si to silo zagotovi. In tu nam stopa pred oči poleg drugega zlasti drzni podvig, ki ga poznamo pod imenom "Snowy Mountains Scheme" — eden največjih in najdrznejših podvigov na svetu.

Gre za to, da se ukrotijo naravne sile, ki bodo služile napredku dežele. Visoko v hribih gradijo ogromne rezervoarje, da zbirajo vodo, ki bi se drugače izgubila. Iz teh umetnih zbiralnikov odvajajo vodo skozi ogromne tunele — takorekoč v živo gorsko skalo vsekane — do elektrarn, ki so postavljene v primernih razdaljah druga od druge. Tu, v podzemskih prostorih delajo mogočne turbine in izvajajo električno energijo, ki je za industrijo isto kot kri za človekovo telo. Priznanje gre onim ljudem, ki so že pred leti gledali v bodočnost in se za to ogromno podjetje odločili.

Prvi del projekta je dokončan in vsak dan smo bliže končnemu uspehu. Zasluga gre delavcem vseh mogočih narodnosti, ki so pod težkimi pogoji krotili naravne zapreke in zgradili nekaj, kar bo ostalo pred očmi vsega sveta kot zgled človeške iznajdljivosti. Vemo, da je pri tem delu tudi lepo število slovenskih fantov. Lahko smo ponosni, da smo tudi Slovenci udeleženi pri tem silno važnem podjetju za bodočnost Avstralije.

Poleg zbiranja vode za elektrarne gre tudi za to, da se struge raznih rek izpeljejo v smeri, kjer bo njihova voda namakala polja in omogočila na njih poljedelstvo.

Poleg tega menda največjega podjetja v Snowy Mountains tudi drugod po Avstraliji gradijo elektrarne in je že marsikje mogoče beležiti velike uspehe. Poglejmo razliko v enem desetletju! Leta 1949 je vsa proizvodnja avstralskih elektrarn znašala 9 milijard kilovatov, danes pa presega že 21 milijard. Z drugo besedo: v desetih letih je pristratsek dosegel 136%.

Izpod Triglava

BLIZU POSTOJNE je še druga podzemeljska jama, ki je poleg postojnske začela sloveti. To je malograjska jama, nedaleč od starodavnega gradu. Zdaj so tudi to jamo odprli za obiske in ogleda. Dolga je tri km in skozi njo tečeta rečici Unica in Pivka.

V OKRAJU KRANJ na Gorenjskem je samo še 18% prebivalstva, ki se bavi s kmetovanjem in od tega živi. Tako zelo se je delovna moč ljudi usmerila v tovarne in podobna podjetja. Še nedavno je bilo v tem okraju tako kot drugod po Sloveniji: 60% kmetov. Sedaj ta odstotek povsod zelo pada, toda nikjer tako naglo kot v omenjenem kranjskem okraju. Težko je verjeti, da bi bil ta nagli prehod v industrializacijo narodu kot celoti koristen.

MARIBOR postaja bolj in bolj visokošolsko mesto. Videti je, da si bo počasi omislil svojo lastno univerzo. Imajo že višjo trgovsko šolo, preteklo jesen so pa odprli tudi višjo tehnično šolo s tremi oddelki: strojnimi, tekstilnimi in elektrotehničnim. Ko bodo imeli primerno poslopje, ki se pripravlja, bodo ti oddelki mogli poučevati preko tisoč študentov. Mislijo celo na pedagoško in pravno fakulteto. V vseh teh strokah imajo v načrtu sprva le prve stopnje študija, pozneje bi jih razširili do prave univerzitetne stopnje.

LJUBLJANSKA UNIVERZA slovi po svojih profesorjih v svetovnih znanstvenih krogih. Eden vedno bolj priznanih profesorjev v poznanju atoma je dr. Anton Peterlin. Na povabilo tujih univerz je predaval že marsikje izven Slovenije in Jugoslavije. Tako na primer v New Yorku in Bostonu, zdaj pa je menda v Moskvi, kjer predava na mednarodnem študijskem sestanku za "velemolekularno kemijo."

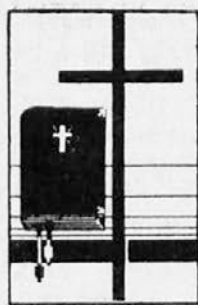
PISATELJA FINŽGARJA "Izbrana dela" je začela izdajati Mohorjeva družba v Celju pod uredništvom prof. Koblarja. V načrtu je sedem zvezkov, doslej je izšel prvi, dva pa imata priti na svetlo še letos. Ostali zvezki naj bi izšli vsaj

Misli, August, 1960.

do konca leta 1962. Prvi zvezek obsega manjše povesti, od katerih je najdaljša Dekla Ančka, pa znano ljudsko igri Divji lovec. Urednik pravi v uvodu, da so Finžgarjeva ZBRANA DELA, ki jih je v letih 1922-1943 izdala Nova založba, že davno pošla. Zato je treba vsaj nekaj Finžgarjevih spisov na novo natisniti. In zaključuje: "Za celotno izdajo tako raznovrstnega in obsežnega dela še ni prišel čas in za tako izdajo je treba dolgih priprav." Človek se vpraša: Zakaj neki "še ni prišel čas", ko je pa tak čas že bil v letih 1922-1943?

V TRSTU JE FRANC JEZA izdal knjigo pod naslovom: Nova tlaka slovenskega naroda. V njej pisatelj razpravlja o povojnem gospodarskem položaju Slovencev v Titovini. Franc Jeza je znan časnikar. Pred vojno je kot pristaš krščanske socialne skupine vstopil v Osvobodilno Fronto in postal partizan. Težke čase je preživel v dachauskem taborišču. "Nova stvarnost" po vojni ga je razočarala, zbežal je v Trst. Od tam opazuje socialni, politični in gospodarski razvoj v domovini in je zmerom bolj — razočaran. V tej svoji knjigi, ki se omejuje na gospodarski položaj v domovini, prihaja do dvojnega zaključka: Namesto večje gospodarske osamosvojitve so Slovenci pod Titom padli nazaj v čase, ko so bili odvisni od graščakov in jim je šel naslov: tlačani. Drugi zaključek pa je: Današnja Jugoslavija bolj kot kdaj v preteklih desetletjih zasluži osovraženi naslov: Velika Srbija Ocenjevalec knjige v goriškem Kat. Glasu pravi, da po nekaj mesecih, odkar je knjiga v javnosti, ni še noben časopis oporekal izvajanjem pisatelja. Pač pa omenjeni ocenjevalec sam ni povsem sporazumen z Jezom. Posebno mu ni všeč Jezov zaključek: Slovenci morajo izstopiti iz Jugoslavije... Po mnenju ocenjevalca "so sedaj in so vedno bili Slovenci sami, ki so omogočili Srbom uganjati" centralistično politiko".

LETOŠNJE VOLITVE na tržaški univerzi še vedno odmevajo v slovenski javnosti in povzročajo pekoče bolečine. Tudi letos so slovenski dijaki nastopili z lastno listo, prav kakor lani, toda dobili so samo 56 glasov in enega samega zastopnika v akademskem predstavnštvu. Lani so imeli dva. Le preveč levičarsko usmerjenih dijakov je šlo na volitve skupno z laškimi študenti, prav tako je bilo preveč takih, ki na volitve sploh šli niso. Tako so demokratično zavedni slovenski dijaki letos zaostali za lanskimi uspehi. Res ni vsa moč v številu, vendar vsaka izguba boli.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne

VELIKA GOSPOJNICA

V ponedeljek 15. avgusta je zapovedan praznik **Vnebovzjetja Marijinega**. Po vseh cerkvah bodo tudi večerne maše. Vak katoličan naj se resno potruži, da bo pri maši zjutraj ali zvečer.

ROMANJE

V nedeljo 14. avgusta bomo Sydneyčani poromali v Granville k cerkvi sv. Trojice, seveda po poldne. Granville je veliko prometno križišče in je od vseh strani lahko priti tja.

Župnijska cerkev sv. Trojice je tik ob glavni prometni žili **Woodville Road** v smeri od Granville proti Merrylands ob vogalu **Randle St.**

Tisti, ki pridete z železnico, izstopite na južni strani in hodite po **RAILWAY PARADE** do **Woodville Rd.**, tam isto malo na levo do **Randle St.** (Ta pot je dolga 15 minut — romarji se je ne smemo ustrašiti...)

Procesija se začne ob 2:30 okoli cerkve.

Nedeljske službe božje

Blacktown: prva nedelja 7. avgusta ob 11. uri.

Sydney, St. Patrick's: druga nedelja, 14. avgusta ob 10:30.

Leichhardt, St. Joseph's, Roseby St. (v kotu med ulicama **Parramatta Rd.** in **Norton St.**, 3 minute od avtobusne postaje) tretjo nedeljo 21. avg. ob 10:30.

Dohod: Od Parramatta Road vzemi Renwick St. (prva od Nortona zahodno) in hodi do Jarrett St. (ena minuta). Zavij na levo po Jarrett St. do Thornley St. (ena minuta). Zavij na desno po Thornley (ena minuta) pa si tam.

K tej službi božji lepo vabimo posebno rojake iz Leichardta in krajev: Annandale, Glebe, Stanmore, Lewisham itd.

Sydney, St. Patrick's, četrta nedelja 28. avg. ob 10:30.

Škofov Obisk pri Sv. Očetu

(Konec)

PO LJUBEZNIVEM POZDRAVU je papež takoj pričel obujati spomine na Ljubljano, skozi katero je potoval v novembru 1927 kot apostolski vizitator v Bolgarijo. Vprašal je, če še hodijo verniki radi v visoko dvignjeno Marijino (t.j. frančiškansko) cerkev, kamor so se takrat vozili tudi s kolesi; zanimal se je posebej za stolnico, za cerkev sv. Jožefa, za cerkev sv. Frančiška, za duhovsko semenišče, za zavod sv. Stanislava. Na vse to ima posebne spomine. Z vso ljubeznijo in skrbjo je vprašal, kakšni so starši in otroci, ali se vrši v redu pridigovanje, poučevanje verouka, ali je poskrbljeno za versko tolažbo umirajočim, kakšno je versko življenje med preprostimi in kakšno med izobraženimi. S posebno skrbjo se je zanimal, če je kaj duhovniškega in redovniškega naraščaja. S prav izrazitim je želel vedeti, kakšno je življenje in udejstvovanje svetnih in redovnih duhovnikov in ali je njihova zvestoba do Cerkve in njenih navodil prava; v ta namen je kar v pogovoru vzdihnil k Bogu za pomoč. Zanimal se je za versko življenje vseh Slovencev. — Kako sva bila oba vesela, ko sem lahko marsikaj pohvalil, kako pri srčno je izrazil sv. oče svoje želje, da bi vsi Slovenci ostali dobri in zvesti veri svojih očetov!

Ko sva dokončala še uradni pogovor, je preteklo 25 minut, medtem ko traja navadno zasebna avdiencia škofov le po 15 minut. Segel je tedaj papež v predal svoje pisalne mize in poklonil mi je veliko srebrno medaljo, na kateri je na eni strani njegov relief, na drugi pa relief luške Matere božje; izročil mi je tudi prgišče manjših srebrnih medaljerskih spominskih svetinj, ki so bile kovane ob njegovi izvolitvi za papeža. S posebno naklonjenostjo mi je izročil tudi lep rožni venec na srebrni verižici in s srebrnim križem, kar mi bo pač najlepši spomin. Ob izročitvi rožnega venca me je pa ljubeznivo vprašal, če imam še živo mater. Pač z namenom, da bit tudi njej poklonil enak rožni venec. Moral sem mu pojasniti, da je umrla že pred 43. leti, da sem med devetimi njenimi otci zadnji in da je preteklo od dneva njegovega rojstva že čez 100 let. Rad je pa, na prošnjo, izročil iz drugega predala posebni rožni venec za mojega tajnika, ki je čakal v predsobi. Z besedami hrabrenja za delo v čast božjo ter za zveščanje neumrljivih duš in z objemom miru mi je končno najvišji pastir podelil poseben blagoslov, tudi za vse vernike, redovnike, redovnice, bogo-

slovice in prav posebej za vse vernike, ki so mi izročeni. — Nato so vstopili v sprejemnico spremljevalci. Vsakemu je privoščil prijazno besedo in rad je blagoslovil spominke, ki smo jih imeli s seboj. Končno se je sv. oče še fotografiral posebej z menoj in posebej z vsemi obiskovalci. — Ko smo srečni zapuščali sv. očeta, je še in še blagoslovljal vse Slovence. Bodimo mu za očetovsko skrb, vzvišeno molitev in sveti blagoslov res hvaležni! Molimo zanj, molimo drug za drugega! Posebej v velikonočnih praznikih, združeni ob vstalem Zveličarju, ki naj nam pomeni vedno zmago nad grehom, pravo veselje in blagoslovljeno srečo. Amen.

Blagoslov vsega mogočnega Boga, Očeta in Sina in Svetega Duha naj pride na Vas in naj na Vas vedno ostane.

V Ljubljani, pred velikonočnimi prazniki 1960.

† Anton,
škof ljubljanski.

Čipka ... (s str. 229)

★ No, pa še nekaj o šoli! Pred tremi leti sem menda prvič poskušal, da bi se naši otroci od časa do časa zbrali in nekaj slišali v domačem jeziku. Žal nisem uspel in se razen ene matere ni nihče javil. Morda danes po treh letih marsikateri oče ali mati mislita na ono moje povabilo, če sta ga brala. V teh treh letih je že marsikateri slovenski otrok "presvičal" na angleški jezik; slovenskega razume, govoriti ga je pa sram. Preveč tega opažam med našimi družinami. Ali bi ne bilo prav, da bi s Slovensko šolo spet poskusili? Morda bo zdaj več uspeha. Že samo dejstvo, da bi se slovenski otroci spoznali med seboj, je veliko vredno. Lahek in čimbolj zanimiv pouk v slovenskem jeziku, katekizmu in naši rojstni domovini bi bil po slovenski maši na prvo nedeljo. Starši bi medtem lahko počakali v domačem razgovoru v dvoranci ob cerkvi, kjer bo na razpolago tudi prizgitek.

Kaj pravita k temu, slovenska oče in mati? Kdor se zanima za naš poskus, naj po maši na prvo v avgustu počaka v dvoranci ob cerkvi, pa se bomo pogovorili. Četudi bi bil razred v začetku majhen, prepričan sem, da bi žele svoje sadove.

Misli, August, 1960.

Šolo je pripravljeno voditi g. Jože Kapušin, urednik "Vestnika", Slovenski klub pa je obljubil vso pomoč, da bomo skupno tej otroški skupinici nudili obilico veselja. Vem, da bo v veselje nam vsem, zlasti pa staršem, ko bodo gledali našo mladino pri prvem otroškem nastopu na odru.

★ Ameriška organizacija Kolumbovih vitezov me je presenetila za desetletnico mašništva. Vsako leto pošljejo v dar kelih enemu ameriških misijonarjev. Letos so izbrali mene. Bil sem prijetno iznenaden, ko sem dobil pošiljko iz Johnstowna, Pa.: vsebovala je krasen kelih. Bom kdaj z njim maševal na avstralskih Brezjah?...

ROMANJE V GRANVILLE.

Cerkev sv. Trojice Woodville in Randle Sts.
V nedeljo 14. avgusta popoldne

S P O R E D :

Od 2. — 2:30 zbiranje za procesijo ob cerkvi.
Ob 2:30 procesija z molitvijo rožnega venca.
Ob 3. pridiga v cerkvi, pete litanije M.B. in blagoslov.

Vsi iskreno vabljeni!

IZ LOVČEVIH ZAPISKOV

HRČEK LAKOMNIK

(Konec)

ČEZ NJIVO JE ZLETELA JATA SIVIH vran. Iz previdnosti se je hrček stisnil v brazdo, da je bil videti kot kamnit mejnik. Ko je v daljavi utihnilo vranje krakanje, se je po brazdi vlekel naprej in pobiral po poti vse, kar mu je užitnega prišlo pod zobe. Preden se je napotil domov, je seveda do vrha napolnil oba žepa z deteljo in pšeničnim biljem.

Ko je tako obložen prispel pred vhod v rov, je pred vstopom — po svoji stari navadi — temeljito prevohal vso okolico. Ko je porinil smrček v rov, ga je pa kar treščilo nazaj. Z vso naglico je s tačkami izpraznil oba nabita žepa, da so pšenične bilke kar letele po zraku. To je bila njegova sreča! Komaj je bil namreč s tem delom pri kraju, se je pokazala iz rova dihurjeva glava. Dihur je bil ves sestradan in se je zato z vso jezo zagnal v hrčka, da bi ga zgrabil za grlo. Stari hrček pa je imel za seboj precej dragocenih bojnih izkušenj. V trenutku je bil na vseh štirih in se nasprotniku odločno postavil v bran. Zgrabil je dihurja za smrček in ga ugriznil, da je ta vrešče odskočil.

Nekaj trenutkov sta nasprotnika stala. Hrček si je prihuljeno branil grlo, dihur pa si je visoko zrvnan in razkačen obložoval kri, ki se mu je cedila iz smrčka. Nato se je dihur nenadoma obrnil, da bi nasprotnika zgrabil s strani. Čeprav je bil hrček nabito poln spomladanskih blagrov matere narave, se je bliskovito zasukal in se v treh skokih spet postavil s čelom proti svojemu napadalcu. Dihurju tudi puščanje krvi ni zmanjšalo bojevitosti. Kot kača se je zleknil in se pognal v hrčka. Vendar mu ni uspelo, da bi se prislinil do hrčkovega grla. Zgrabil pa je hrčka za ledja. Pa tudi hrček ni bil len. Zasekal je ostre zobe dihurju v sprednjo levo nogo. V divjem vrtincu sta se nekaj časa valjala oba pretepača, da je zemlja pod njima brizgala na vse strani. Razjarjeno je brlzigal dihur, divje je sopihal hrček. Končno se je dihur le rešil hrčkovih zob in jo po treh tačkah odkuril v bližnje grmovje. Hrček je sopesel kot preluknjana harmonika, si obložoval krvava ledja in končno izginil v svoj rov.

Čez nekaj minut pa je bil spet pred vhodom in kot skrben gospodar znesel v rov vso krmo, ki jo je moral pred pretepom odvreči. Nato se je

zleknil pred vhodom in se kot kuščar grel na toplen soncu. Pa ne za dolgo. Hrček ne pozna lenobe, zato se je kmalu napotil nazaj na pašo in na lov. Spet je bil v deteljišču. Ustavil se je, se zrvnal, povrtel z glavo na desno in levo, nato pa v divjih skokih zdirjal proti osamelemu grmičevju, kjer zemlja ni bila obdelana.

Prisluhnil je. Glasno je nekaj soplo in prhalo. Bila sta dva hrčka, samec in samica, ki sta se igračkala blizu rova. Z zlovollno bliskajočimi se očmi se je naš hrček vrgel na mladega fantalina, ga zgrabil za tilnik in tresel s tako silo, da je mlado fanté na glas cvililo. Ko ga je končno izpustil, jo je mladi zaljubljenec ucvrl naravnost v rov, kamor je pred njim že izginila samica. Naš bahaški znanec pa ni dolgo razmišljal. Pognal se je za ubežnikoma. Ni trajalo dolgo, pa je bil mladi hrček spet pri vhodu in jo ucvrl, kolikor so ga noge nesle, čez drn in strn. Njegov zmagoviti tekmeč in samica pa sta ostala v rovu, dokler ni zašlo sonce. Nato sta prišla drug za drugim ven in se nakrmila na mladi setvi in sveži detelji.

Prišli so mrzli in mokri dnevi. Pa tudi veseli in topli. Kakršno je bilo vreme, takšno je bilo tudi zadržanje obeh hrčkov. Pustolovščin staremu hrčku ni zmanjkalo nikoli. Skoraj ni bilo dneva ne noči, da ne bi doživel kake nevarne prigode. Nekega dne opoldne, prav ko je do dobra nasičen pasel na soncu dremavico, je nemadoma zaslišal nad glavo čudno šumenje. Če ne bi bil bliskovito smuknil v rov, bi ga bila zgrabila kanja. Ko je nekoč že ob mraku posedal in lovil rjave hrošče, se je proti njemu zagnal vaški pes ovčar in za las je manjkalo, da ga ni zgrabil za zadnje noge. K

sreči je bil v bližini gost grm črnega trna. Smuknil je pod zaščito košatih vej in si tako rešil življenje.

Ko je cvel mak in se zrcalila plavica po pšenični njivi, ko je mrgolelo hroščev in gosenic in je zrak iz dneva v dan opojneje duhtel po blagrih bogato pogrnjene zelene mize, je hrček preživel sijajne dni. Imel je toliko opravkov, da se ni kar nič zmenil, če se je kak sovrstnik umešaval v njegove družinske zadeve. V pravo veselje mu je bilo, ko je zrele pšenične bilke drugo za drugo spodrezaval, otepal zrnje iz klasja in se z njim maštil do sitega. Tudi še po tem je kosil bilko za bilko, lomil klasje, dokler se pred njim ni nakopil visok kup, ki ga je umno omlatil. Ko je to delo opravil, je z zrnjem natlačil obe malhi, pobral še šop klasja med zobe in se preobložen majal proti domu. Zgodilo se je, da je za zimo nanosil v rov tudi do sto kilogramov pšeničnega zrnja. Ne za enega, za pol ducata hrčkov dovolj za najhujšo zimo!

Doma si je vse lepo razvrstil. Na enem kupu je ležala pšenica, na drugem rž, na tretjem oves in zraven še fižol in grah, pa še pesa, korenje in krompir. Ob deževnih dneh je vso to zalogo prevrgel, da se je krma prezračila in da ni čez zimo plesnila.

Bratci veseli vsi hrčki smo v pravljici, v svet smo namenjeni, vitezi cenjeni, nič ne bojimo se kanje prekanjene, saj še pozna nas ne — hrčke iz pravljice...

— Pa se je približal čas, ko so se s severa pričele seliti kanje, velike kot kragulji. Ena od njih, sestradana po dolgem letanju, je obstrmela z razprostrtimi peruti na jasnem nebu. Njena senca na zemeljski površini je ni izdajala. Kot blisk se je kanja pognala proti zemlji in ujela hrčka za

zadnje noge. Medtem ko so bile sprednje že srečno v rovu. V smrtnem strahu je hrček zacvilil. Ostri kremplji so ga držali kot v kleščah. Kanja je z njim odletela na bližnji mejnik. Od hrčka je ostalo samo nekaj koščic in šop dlake...

V zapuščenem hrčkovem brlogu so tisto zimo kraljevale poljske miši. Stari skopuh jim je pripravil krme za dva tucata mišjih gnezd z najobilnejšim zarodom.

ŽUPNIJSKI MISIJONI širom po Sloveniji dosegajo čudovito lepe uspehe, trdijo poročila iz domovine. Z misijoni so začeli lansko leto, nadaljujejo letos, prihodnje leto baje pridejo na vrsto še vse ostale župnije. Misijone vodijo jezuiti, frančiškani, kapucini, lazaristi, minoriti. Vsaka župnija se pripravlja na misijon po pol leta naprej. Skupno molijo za uspeh, v vsako hišo pošljejo podroben program, kako se bo misijon vršil, in seveda povabilo vsem, ki jim vera v Boga še ni izpuhtela. Vsa fara se uči misijonskih pesmi, vsa cerkev poje med misijonom, sv. obhajilo pa prejemajo po stanovih. Izreden vtis napravljajo dolge vrste mož in fantov, ki se v lepem redu pomikajo proti obhajilni mizi. Poudarjajo poročila okolnost, da misijonarje sprejemajo župnije z izredno slovesnostjo, prav tako se tudi od njih slavljajo po končanem misijonu. Vpričo velikih množic vračajo odhajajoči misijonarji misijonske križe župniku in še enkrat prosijo blagoslova božjega na župnijo. — Ko človek bere taka poročila in se ob njih zamisli, prihaja nehoti do prepričanja, da bi bilo za nekatere današnje begunce mnogo kolje, če bi ostali doma. Zdi se, da se v tujini mnogo hitreje odtujijo veri in Bogu, kot bi se doma — če le niso že tam bili Bogu tuji in so bežali iz domovine bolj pred Bogom kot pred komunisti...

Australske Slovenije

SOUTH AUSTRALIA

Western Camp. — Spet se oglašam in pošiljam naročnino in dar za SKLAD. Vesel sem tega prijetnega lista, lepa podučila nam prinaša in zanimive novice iz sveta. Posebno za mladino je zelo koristen. Prilagam tudi nekaj kitic od Soče, ker je moj rojstni kraj v bližini, mnogo mislim nanjo. Pri tolminskem mostu sva se zadnjikrat poslovila. Takrat mi je še bolj šumljala kot druge krat, kakor bi mi hotela reči: Oj, kam odhajaš? Ne pozabi name, saj sem še vedno pristna Slovenka in ostanem zvesta. Bog te živi in še pridi! Tako mi je govorila Soča, zato sem ji napisal nekaj kitic v pozdrav iz tujine.

S O Č A

Ko v tvoje zrem valove,
njih poslušam šumni glas,
se spomin budi na dnove —
bil je srečen srečen čas.

Tu vera je živela
v srcih našega rodu,
bil praznik je brez dela
dan božjega Sinu.

Zvezda zdaj drugačna seva,
nove "vzore" kažejo.
"Svoboda!" povsod odmeva,
a prostost ni prava to.

Človek, tvoja je svoboda,
da si sebi gospodar,
da si pravi sin naroda,
drugih ne tlačan nikdar.

Soča jasna, Soča krasna,
kaj dočakala si ti?
Sodba tu rohni oblastna:
bratu brat še smrt želi.

Padali so kralji, carji,
o, zaman se svet boriš:
kakor nekdanj v zlati zarji
Bog ostal bo, zmagal Križ.

Alojz Golja

QUEENSLAND

Townsville. — Mili rojaki, ljubeznive rojakinje! Piševa, obljubljeno pismo mečeva na papir, pa ne v gradu v oblakih, v tesni bajtici prav na zemeljskih tleh. Tako je, kot pravi tista pesem: "T' bom hišico pozidal 'z orehovit lupin. Zato ne veva, če bo to pismo žalostno ali veselo, morebiti bo veselo-žalostno, ali pa obratno. O, kako se je vse sprevrglo in obrnilo! Sanjala sva, sanjala z odprtimi očmi vse tiste tedne pred slavno poroko. V sanjah in na sanje sva se ženila. Na dan zaroke sva kupila lepo številko v loteriji in verjela, da nama ne odide — glavni dobiček! Zato sva zadnjič tako pismo pisala. O, da bi ga ne bila! Kmalu po poroki je prišel dan, ko so vlekli v loteriji številke, pa je tisto noč poprej gospa Krompirjevec, rojena Čebulček, sanjala, sanjala — to pot z zaprtimi očmi.

Razglašena je bila loterija in — najina številka je zadela naravnost v črno. Tekla sva iz hotela v mesto najemat arhitekta, zidarske mojstre, njihove pomočnike, tesarje, mizarje, sploh vsake vrste mojstre in pomočnike, da bi takoj začeli zidati najin grad. Doživljala sva pa čudne reči. Kjerkoli sva potrkala, so naju neprijazno odslovili.

"Ali ne vesta, človeka božja, da smo zadeli v loteriji glavni dobiček? In vidva mislita, da bomo še delali in si z rokami služili kruh? Ne, nismo tako neumni! Iščita delavcev in mojstrov med tistimi, ki niso zadeli v loteriji."

Šla sva dalje in potem še dalje — povsod so nama enako pravili. Kako vendar je to mogoče, ali je bilo v tej loteriji na tisoče glavnih dobitkov? In če smo vsi zadeli, pa nobeden noče več delati, kako pa bo na svetu od danes naprej?

Čudila sva se in čudila, gospa Krompirjevec, rojena Čebulček, se je tako globoko iz duše čudila, da je naenkrat odprla telesne oči in se zbudila. In ko se je zbudila, je nehala sanjati z zaprtimi očmi, tema je še bila okoli nje, Krompirjevec je pa smrčal. Njegova godba je naredila, da gospa tudi z odprtimi očmi ni več sanjala, pa je pocukala zakonskega druga in ga zbudila. Povedala mu je vso zgodbo iz sanj z zaprtimi očmi in sta dolgo dolgo razmišljala, kaj neki pomenijo sanje.

Med tem razmišljanjem se je naredil svetel bel dan in tedaj sta oba prišla k sebi. Vstala sta, se oblekla in šla v mesto — dela iskat. Dobila sta ga in obljubila, da začneta že drugi dan. Potem sta šla in sta si najela za stanovanje tesno garažico in v tej garažici piševa pismo, mili rojaki, ljubeznive rojakinje! Zdaj že nekaj časa pridno delava in si služiva kruh, piševa vam torej — garača in garažice tesne!

Pa je rekla nocoj gospa Krompirjevec, rojena Čebulček: Ti, kako lahko sva pozabila na glavni dobiček! Pa sem zamahnil z roko in rekel: Kako ne bi pozabila, ko si pa ti moj glavni dobiček, jaz pa tvoj. Zamahnila je z roko in rekla: Ti si še vedno malo prismojen, Krompirjevec moj, jaz

pa takole pravim: Zadela sva glavni dobiček, ko naju je srečala pamet in vsa šla delat, tiste neumne sanje pa pustila v oblakih. Na to nisem vedel nič drugega reči, zato sem samo rekel: O tem bom pa še eno pismo napisal za MISLI. In je prikimala in sem začel. Ves čas mi gleda čez rame v papir in kadar ji prav po srcu kaj zapišem, me vščipne v desni uhelj, včasih pa v levi. Ko sem jo vprašal, če bo tudi ona podpisala pismo, je rekla, da bo. In tako je to pismo pri koncu, samo vsem še najlepši pozdrav in vsem želiva tako lep glavni dobiček, kot sva ga zadela midva. Vdana vsem in vsakemu posebej Vaša

Krompirjevec in Bivši Čebulček

OBVESTILO SLOVENSKEGA DRUŠTVA — SYDNEY

Po daljšem presledku se naše društvo ponovno obrača do vas preko "MISLI" v upanju, da s tem doseže čimveč rojakov in jim pove, da društvo še vedno obstaja in dela po smernicah, ki si jih je postavilo ob ustanovitvi pred skoro štirimi leti.

Namen Slovenskega društva je: združiti vse dobromisleče rojake, jim dati na razpolago prostor, kjer se bodo lahko zbirali, zabavali in vzgajali. Društvo ni politična stranka in tudi ne želi biti. Pri nas so dobro-došli vsi, ki se zavedajo, da so slovenskega rodu, se dostojno vedejo in so pripravljeni sodelovati pri našem delu.

Slovenski dom na 7 Metropolitan Rd., ENMORE je trenutno odprt le ob nedeljah in sicer do 10h zvečer. Vstopnina za nečlane društva je malenkostna, postrežba dobra in po zmernih cenah. Alkoholnih pijač ne točimo, ker nismo kupili doma za krčmo, temveč za kulturno središče Slovencev v Sydneyu. V domu imamo tudi slovensko knjižnico, šah, biljard, ob nedeljah pa prosto zabavo in ples ob domačih poslušah.

Ker od 20. julija 1960 upravlja dom društveni odbor, bo mogoče nuditi še marsikaj drugega kot v preteklosti, predvsem v prirejanju predavanj, filmskih popoldnevov, iger in izletov za mladino.

V upanju, da se večina strinja z nami, da nam je Slovenski dom v Sydneyu ne le v ponos, marveč še bolj v potrebo, vas prosimo, da podprete napore društvenega odbora in se polnoštevilno udeležujete naših prireditev.

Misli, August, 1960.

Prosimo, da se v vseh vprašanih društva in doma obračate na naše tajništvo: 7 Metropolitan Rd., ENMORE, glede najemnine sob v Slovenskem domu pa na hišnika, ki v domu stanuje. V nujnih slučajih telefonirajte na LA 1194 (Vlasta Cergol).
s pooblastilom odbora SD-S.

J. Čujež, tajnik

VABILO

na družabni večer s plesom
v veliki plesni dvorani zraven Slovenskega doma na Metropolitan Rd., ENMORE.

V soboto 6. avgusta 1960 od 7h do 12h zvečer.

Igra poznani plesni orkester. Vstopnina za

moške 8/-, za dame 4/-.

Za hrano in razvedrilo bomo preskrbeli mi, za pijačo preskrbite vi.

Pridite v čimvečjem številu in pripeljite prijatelje.

Odbor Slovenskega društva — Sydney.

NB. Vsako nedeljo družabni večer v Slovenskem domu od 5h do 10h.

NAROČNIKI, POZOR!

Naročnina potekla

Ni vas malo, ki vam naročnina poteče sredi leta. Takim prihaja julijska številka že "na upanje". Lepo prosimo, ne čakajte na osebne opomine, da nam prihranite čas in nepotrebne izdatke, ko je denar tako drag. Pošljite podaljšanje naročnine čimprej, najbolje še ta mesec.

Je pa tudi takih še precej, ki jim je naročnina potekla že z novim letom, prejema list "na upanje" vse te mesece, pa se še niso javili z naročnino za to leto. Nujno prosimo: Čas je!

Novi naročniki

Vsa zaloga MISLI za preteklih šest mesecev nam je pošla. Toliko novih se je priglasilo po novem letu.

Z veseljem bomo tudi nadalje sprejemali nove naročnike, toda mogli jim bomo postreči samo s številkami od julija dalje. **VSI DOBRODOŠLI!**

NOVI lahko plačajo samo za šest mesecev (10 šilingov) ali pa do srede leta 1961 (en funt.) Da se laže izognemo pomotam, skušamo uravnati tako, da naročnina teče prejemnikom MISLI od januarja do januarja, ali pa od junija do junija.

NADALJNI DAROVI Z SKLAD

Po £ 1-0-0: Ludvik Šmuc Jr., Zora Uljanič, Ivan Klobasa, Alojz Golja (1-10-0), Slavko Štrukelj, Slavica Mandič, Gvido Florenini, Lojze Čebokli, Bernard Zidar, Toni Bezjak, Ivan Poropot, Rok Baričič;

DESETI LETNIK

Kot bi mignil, bo minilo naslednjih šest mesecev in MISLI bodo (če Bog da) nastopile svoj DESETI letnik. To je že nekak majhen JUBILEJ.

Proslavili bi radi ta jubilej tako, da bi naročniki sami kaj napisali o MISLIH. Povejte, kaj so vam MISLI pomenile vsa ta leta, pa tudi, v čem so pomankljive.

Veliko ja med naročniki takih, ki imajo list od vsega začetka. Take prosimo, da bi kaj napisali o ustanovitvi našega lista, to se pravi, od njihovega začetka. Posebno zanimivo se bo bralo, če bo kdo opisal svoje sodelovanje pri ustanovitvi MISLI in sploh, kako je prišlo do prve številke in prvega letnika. Prosimo!

Šest mesecev imate časa. Ker vemo, da večina težko prime za pero, bomo na to v teku naslednjih šest mesecev še opozarjali. Zdi se nam, da ne bomo smeli popolnoma prezreti dejstva, da bo pred nami že DESETI letnik. Kaj se vam zdi?

Money Orders

Če nam pošljete M.O. (to je priporočljivo), prosimo, da daste napisati PADDINGTON, ne — Sydney!

UREDNIŠTVO in UPRAVA.

Po šil. 10: Martin Šilec, Ludvik Tušek, Vinko Domajnko, Bogomir Jesenko, Franc Ižanc, Milan Čeligoj, Marija Gerič, Janez Perko, Anton Ludvik, Janez Lah, Franc Kovačič, Anton Vekar, Janez Tadini, Rudi Jakšetič, Ivan Fatur, Lojzka Vučko, Jožef Vuzem, Andr. Lavrenčič, Ivan Božič, Lojze Kmetič.

NOVE UGANKE

1. Križanka

Poslal Srečko Gajšek

Vodoravno

- 1 vik, vzklik
- 5 vrsta plesa
- 9 tiskan razglas
- 11 bodeča rastlina
- 12 prilagoditi, usposobiti (angl.)
- 13 narobe kima
- 14 utežna mera
- 15 lepo vedenje
- 16 ima god 26. julija
- 17 ime filmske igralko
- 18 drugo tako ime
- 19 kratica za državo v ZDA
- 22 otok v Sredozemlju
- 25 ptica ujeda
- 26 posedoval
- 27 svinec v hrvaščini
- 28 neprava (roka)
- 29 moško ime
- 30 angl. nedoločni člen
- 31 sestavljajo dinar

Navpično

- 1 tnala za sekanje drv
- 2 stalen, točen
- 3 domovina Odiseja
- 4 pokrivalo
- 5 avstralska žival
- 6 sledi sedmemu
- 7 svetni človek
- 8 naprava pri plugu
- 10 dva različna soglasnika
- 15 pesem hvalnica
- 17 je bila prva
- 18 pogorje v Afriki
- 19 zdravilišče v Švici

- 20 hrvaški livar
- 21 sam v angleščini
- 22 draga, ljuba
- 23 tako boDI
- 24 zverina
- 25 dobiš, če jabolko obeliš
- 27 predlog

PRAVLJIČNA UGANKA

Milka Kovačič

Nekje v Ameriki je živel bogat trgovec. Razen številne služinčadi je imel tudi nočnega čuvaja. Tiste čase so zelo strašili tatovi, gozdni roparji, razbojniki in vsemogoči potepuhi. Bogati trgovec je dobil povabilo na imenitno svatbo svojega prijatelja. Nič rad se ni odzval, bal se je roparskega napada. Dejal si je, pojdem zgodaj v posteljo in zadevo v miru premislim. Premislil je pa tako, da ne kaže prijatelja razočarati, pa tudi strahopeten tak mož ne sme biti. Pojdem, pa naj bo, kakor bo, si je rekel in trdno zaspal.

Drugo jutro na vse zgodaj že čaka trgovčev nočni čuvaj pred spalnico gospodarjevo in posluša, kdaj bo gospod vstal. Končno se odpro vrata in na pragu se prikaže bogati trgovec. Nočni čuvaj, ponižen služabnik kot je bil, pade kar na kolena, povzdigne roke in prosí:

“Dragi gospod, nikar, nikar ne pojdite na svatbo, imel sem strašne sanje! Videl sem, kako so razbojniki ob tisti poti napadali vozove in kočije in vse potnike pobili. Oh, groza me je povedati — tudi vaša kočija je bila med napadenimi in — vas so razbojniki ubili.”

Gospodar se je čudil, preveč ni verjel v čuvajeve sanje, vendar je sklenil, da počaka vesti. In res, komaj je potekla ura, že začno prihajati poročila. Vse tako, kot je povedal nočni čuvaj, le to seveda ni bilo res, da bi bili napadli in ubili tudi bogatega trgovca, ker pač ni bil še na poti na svatbo. Tudi sedaj ni šel, ostal je doma in morda še danes živi.

Čez nekaj časa je pa trgovčeva žena poklicala predse nočnega čuvaja in mu rekla:

“Rešil si življenje svojemu gospodu, mojemu možu, zaslužil si lepo nagrado. Tu imaš možnjo denarja od mene, moj mož ti pa v zahvalo daruje kočijo in konja, toda njegov hlapec ne moreš biti več, mene je naprosil, da ti v njegovem imenu odpovem službo.”

★

Uganka: S kakšno pravico so čuvaja odslovili in mu odpovedali službo? Zakaj so to naredili? Ali ne bi človek pričakoval, da bo gospodar svojega rešitelja obdržal v službi, za nagrado mu pa, recimo, povišal plačo? Kdo zna odgovoriti in rešiti uganko?

DR. J. KOCE,

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Še vedno je za vaše drage doma najlepše in najboljše, za vas pa pa najcenejše: poslati domov darilni paket.

CENIK paketov, ki so carine prosti, kakor tudi paketov s carino, ki pa ni previsoka, boste našli v oktobrskih MISLIH 1959. Sicer nam pa lahko pišete in vam bomo CENIK takoj posebej poslali.

Velika novost! Domov lahko pošljete motorna kolesa, mopede in skuterje tako, da ne plačate nobene carine niti vi kot naročnik niti obdarovanec, ki mu motorno kolo, moped ali skuter pošljete. Le resni intereseanti naj zahtevajo cenik in ga bomo takoj poslali.

OBRNITE SE Z ZAUPANJEM NA NAS:

- 1) Ako želite pripeljati zaročenko, sorodnika ali prijatelja iz kateregakoli kraja sveta v Avstralijo. Ravno tako, ako se želite izseliti iz Avstralije.
- 2) Ako želite naročiti vozne karte za avijone ali ladje za potovanja po celem svetu.
- 3) Ako želite dobiti točen in pravičen prevod spričeval in vseh dokumentov sploh.
- 4) Ako želite dobiti nasvet glede vseh vprašanj, ki se tičejo vas in vaših sorodnikov tukaj ali v domovini (polnomočja, testamenti itd.)
- 5) Ako želite dobiti odličnega slovensko-angleškega in angleško-slovenskega slovarja (besednjak).

Dr. J. KOCE, G.P.O. Box 670, Perth, W.A. (Tel.: 28-2311)

Zastopnik za Vic.: Mr. J. Vah,
2 Kodre St., St. Albans, Vic. Tel. 65-9378

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. Olip, 65 Moncur St.,
Woollahra, Sydney, N.S.W. Tel.: FB 4806

OSTANITE V AVSTRALIJI!

Nikjer drugje na svetu niste tako dobro zavarovani pred... Seveda, če bi hoteli oditi, je naravno, da bi šli v Evropo, Severno Ameriko ali Kano. Drugam vas ne vleče. Pa prav v te dežele — nikar! Poslušajte, kakšna strahota vas čaka v teh deželah! Nič drugega kot — peta (ne kolona, ne, ne ne!) ampak peta ledena doba!!!

Štiri ledene dobe so namreč že bile, potekle so brez vas in nas, tako so ugotovili znanstveniki. Če hočete, da bo peta ledena doba enako brez vas potekla, ostanite v Avstraliji! Vsaka ledena doba namreč zaseže dežele gori na severu, Avstralijo pusti pri miru.

Peta ledena doba bo nastopila leta 2060 — pred nosom nam je! Leta 3000 bodo ledeniki pokrivali že pol Evrope in Amerike! Čemu bi silili v tiste kraje? Saj bodo takrat od tam gori prav gotovo milijoni tiščali v Avstralijo — ali ni bolj pametno, da si držite svoj avstralski koticček za tiste čase?

No, eno reč pa še lahko povem, če že na vsak način hočete onkraj ekvatorja. Strokovnjaki predlagajo, da bi se dežele tam gori zavarovale zoper ledeno dobo in ledenike z ogromnim jezom, ki se naj zgradi med Grenlandijo in Norveško, sto metrov visok, blizu 500 km dolg. Če vas veseli, da bi šli pomagat graditi tisti jez, tedaj pa — prav srečno pot! — **Vampec.**

SYDNEY! N.S.W. SYDNEY!

Slovenska Karitas vabi na

Tretjo Zimsko Zabavo

v S O B O T O 27. avgusta

CERKVENA DVORANA ST. FRANCIS,
PADDINGTON

Začetek ob 7. zvečer, zaključek 11:30

Dar pri vratih: Moški 10/-, ženske 5/-

ODLIČNA GODBA in POSTREŽBA